

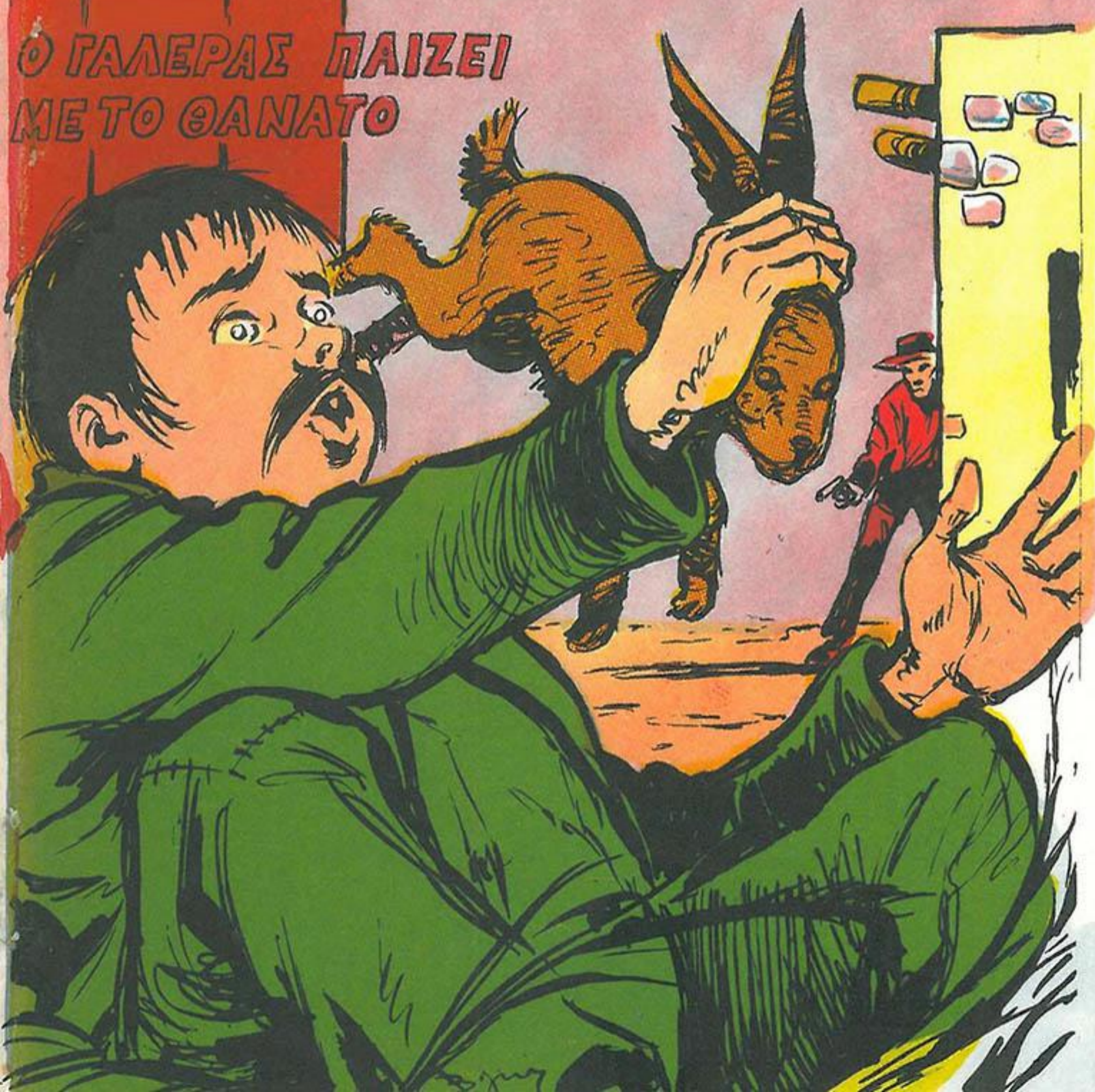
Ο ΜΙΚΡΟΣ

10

ZOPPO

Ο ΓΑΛΕΡΑΣ ΠΑΙΖΕΙ
ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο ΓΑΛΕΡΑΣ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ζορρό

Ο Σενὸρ Ζορρό μὲ τὸν ἰδιοῦτό του τὸν Γαλέρα ἔχουν κατορθώσει νὰ ἐλευθερώσουν τὴν σενιερίτα Κάρμεν Περεΐρα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δὸν Κάρλο Ἐστεμπάν, τοῦ εὐγενοῦς ποὺ εἶναι ὁ μυστικὸς ἀρχηγὸς μᾶς τρομερῆς συμμορίας κακούργων. (*)

Καθὼς φτάνουν στὴ μεγάλη σάλα τοῦ ἀρχοντικού τοῦ Ἐστεμπάν, ὁ Ζορρό διατάζει τὸν Γαλέρα νὰ φύγη μαζί μὲ τὴν Κάρμεν. Ὁ ἴδιος ξιφουλκεῖ καὶ ἀναγκάζει τὸν Ἐστεμπάν νὰ κάνει τὸ ἴδιο. Τοῦ λέει: νὰ φυλαχτῆ καὶ ἐπιτίθεται.

Ὁ ἀπαίσιος οἰκοδεσπότης ὅμως ἔβεν κουνέτα: ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὰ μάτια του ἔχουν καρφωθῆ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Ζορρό, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες τῆς σάλας. Ἐκεῖ ἔχε εὐφυῶς σθῆ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρώπους του. Στὸ χέρι του κρατᾶ ἓναν μοχλὸ σιδερένιο ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ μιὰ πάνοπλία. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸν κατεβάσει.

Ὁ Ἐστεμπάν χαμογελάει σατανικὰ καὶ τοῦ κάνει ἓνα

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Μικροῦ Ζορρό», μὲ τίτλο: «Ὁ Ζορρό φθάνει στὴν ὥρα του».

ἀδύορατο νόημα με τὸ κεφάλι. Ὁ μοχλὸς κατεβαίνει ἀπὸ τοῦα. Ἡ καταπακτὴ ἀνοίγει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ μαυροφόρου Ζορρό, ποὺ πέφτει σ' ἓνα μαῦρο χάος. Ὑστερα ἐνῶ τὸ σκέπασμά της ξανακλείνει: σιγά - σιγά μόνο του ὁ Δὸν Ἐστεμπάν ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγει ἓνα διαβόλικὸ γέλο.

— Μπράβο Ρενάτο!, φωνάζει στὸν ἀνθρώπο του. Ἡρθαν κι' οἱ ἄλλοι μαζί σου;

— Σί, σενόρ. Τὴν ὥρα ποὺ φτάσαμε ὅμως ἀκούσαμε ἓνα πυροβολισμὸ ἀπὸ δῶ μέσα κι' ἔτσι κάναμε σιγά, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τὶ συνέβαινε...

— Ἐκανα λοιπὸν καλὰ καὶ πυροβόλησα!, λέει εὐχαριστῆ μένος ὁ κακοῦργος. Πές στα παιδιά νὰ κυττάξουν νὰ μὴν ξεφύγει ὁ βοηθὸς τοῦ Ζορρό. Ἔχε μαζί του τὴν κοπέλλα. Δὲν θάχη βγῆ ἀκόμα ἀπ' τὸ σπίτι.

— Δὲν βγήκε κανεὶς! Τὰ παιδιά εἶναι στὴν εἴσοδο λέει ὁ Ρενάτο.

— Παλὺ καλὰ!, μουρμουρίζει θεαμβευτικὰ ὁ Ἐστεμπάν. Πιάστηκε σὰν ποντικὸς πρὸς τὴν φάκα, ὅπως καὶ τ' ἀφεντικό του!.. Πρόσεχε τον ὅμως γιατί φαίνεται ἐπικίνδυνος.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τρέχει πρὸς τὴν εἴσοδο. ἐνῶ ὁ Ρενάτο τὸν ἀκολουθεῖ. Ἐκεῖ πέρα εἶναι καμμιὰ εἰκοσαριά παρὰ πλοῖα ἄνδρες με ἐπικεφαλῆς τῆν ἐπισημασμένα δολοφόνου Σάμιου Μπίκφορντ.

— Τρεῖς ἀπὸ σὰς ἐλάτε μαζί μου, διατάζει ὁ Ἐστε-

μπάν. Οἱ ἄλλοι κυκλῶστε καλά τὸ σπίτι καὶ νὰ μὴν ξεμυτίση ρουθύν! Τὸν ἄντρα σκοτώστε τον, στὴν ἀνάγκη. Προσέξτε ὅμως μὴν πάθη τίποτα τὸ κορίτσι!...

Μαζὶ με τρεῖς ἄνδρες, ὁ Ἐστεμπάν τρέχει πρὸς τὴν πίσω μεριά τοῦ ἀρχοντικού. Περνοῦν τοὺς σταύλους καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προχωροῦν ἀκόμα πρὸ πέρα. Περνοῦν καὶ τὸ σημεῖο ὅπου οἱ ἄνδρες τοῦ Μπίκφορντ ἔχουν ἀφήσει τ' ἄλογά τους. Φαίνεται ἐδῶ θὰ εἶχαν φτάσει ὅταν ἀκουσαν τὸν πυροβολισμὸ καὶ στάθηκαν. Λίγο πρὸ ἐκεῖ εἶναι μιὰ μικρὴ παράγκα. Πρῶτος ὁ Ἐστεμπάν μπαίνει μέσα. Οἱ ἄλλοι τρεῖς τὸν ἀκολουθοῦν.

— Θὰ δῶ ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπό του!, μουρμουρίζει ὁ Δὸν Κάρλο. Θὰ δῶ ποιὸς εἶναι σίτος ὁ περιβόητος Ζορρό! Θέλω ν' ἀντικρύσω τὴν μορφὴν του! Νὰ μάθω πῶς εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ ἡ Κάρμεν τὸν προτιμᾷ ἀπὸ μένα!...

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ λέει μέσα ἀπ' τὰ δόντια του. Τόσο σιγά, ποὺ σίγουρα οἱ τρεῖς, πρὸς τὸν ἀκολουθοῦν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τ' ἀκούσουν. Καὶ συνεχίζει ἀκόμα πρὸ ψιθυριστά:

— Ἄραγε τὸν γνωρίζει αὐτή; Ἔρει ποιὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο πονί; Ἀσφαλῶς θὰ τὸ ξέρη! Δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ μιὰ μάσκα μονάχα! Οὔτ' ἓνα συμπρέρο! Χωρὶς ἀμφιβολία γνωρίζει τὸ μυστικὸ του!

Ὁ Ἰεστέμπαν φθάνει στὸ βάθος τῆς παραίγκας. Ἐκεῖ πέρα βρίσκεται μιὰ μεγάλη, πέτρινη πλάκα.

— Σηκώστε τη!, διατάζει καὶ σκύβει νὰ βοηθήσῃ κι' ὁ ἴδιος.

Εἶναι τόσο βαρειά, ποὺ μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνουν κι' οἱ τέσσερις νὰ τὴ μετακινήσουν καὶ νὰ τὴ βγάλουν ἀπὸ τὴ θέσι της. Τὴν ἀφήνουν δίπλα. Στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου τὴν ξεσήκωσαν, ἔχει σχηματισθῆ ἓνα μεγάλο καὶ σκοτεινὸ ἀνοιγμα.

Πρῶτος ὁ Δὸν Ἰεστέμπαν καὶ πάλι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὴ στενὴ σκάλα ποὺ ἀνοίγεται ἀπὸ κάτω. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν πάντα.

Βρίσκονται σ' ἓναν ὀλοσκότεινο, πέτρινο διάδρομο, ποὺ προχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Στὸν τοῖχο, ὅμως, ἐμπρός τους, ὁ Δὸν Ἰεστέμπαν κάτι ξεκρεμάει. Τὴν ἄλλη στιγμή ἀνάβει ἓνα δαυλό. Τὸν δίνει σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του κι' ὕστερα ἀνάβει δεύτερον, ποὺ τὸν κρατᾷ ὁ ἴδιος. Τώρα προχωροῦν ἄνετα, μὲ ὀδηγὸ τὸ φῶς.

Ὁ διάδρομος προχωρεῖ ὀλοένα πρὸ βαθεῖα κάτω ἀπ' τὴ γῆ. Πηγαίνει, ὅμως ὀλοῖσια πρὸς τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Κάρλο Ἰεστέμπαν.

Σ' ἓνα σημεῖο τὸ φῶς τῶν δαυλῶν φωτίζει τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου. Βρίσκονται μέσα σ' ἓνα παράξενο, πολυγωνικὸ δωμάτιο, σκαμμένο στὴν πέτρα. Οἱ τοῖχοι του εἶναι πανύψηλοι.

Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δωματίου εἶναι πεσμένο ἓνα ἀσάλευτο σῶμα: Τὸ σῶμα τοῦ Ζορρό, τοῦ θρυλικοῦ Μασκοφόρου Ἰεκδικητῆ, ποὺ ἔχει πέσει ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὴν καταρακτῆ.

Ἐνα μούγγρητὸ θρ.άμβου βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι τοῦ Δὸν Ἰεστέμπαν. Τὰ μάτια του γυαλίζουν διαβολικά, καθὼς ἀντιφεγγίζουν καὶ τὸ πρεμάμενο φῶς τῶν δαυλῶν. Περνάει τὸ παπούτσι του κάτω ἀπὸ τὸ πεσμένο κορμὶ καὶ μὲ μιὰ βάρβαρη κίνησι τὸ ἀναπαδογυρίζει. Ὑψώνει ἀπὸ πάνω του τὸν δαυλό. Φωνάζει σ' ἐκεῖνον ποὺ κρατᾷ τὸν δεύτερο:

— Φώτισε ἔδῳ, νὰ δούμε τὸ πρόσωπό του καλά. Θὰ εἴμαστε οἱ πρῶτοι ποὺ ἔχουμε τὴν τιμὴ!....

ἸΚι' ἐνῶ ὁ ἀνθρώπος του ὑπακούει, προσθέτει εἰρωνικά:

— Ἐμπρός! Ἄς γίνουν τ' ἀποκαλυπτήρια! Βγάλε του, ἐσύ, τὴ μάσκα!

Ἐνας ληστὴς σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὸν σωριασμένο ἀνθρώπο, ποὺ εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ Ζορρό, ὅπως ξέρουμε. Καὶ ὁ Ζορρό εἶναι στ' ἀλήθεια χωρὶς αἰσθήσεις καὶ ἀνίκανος νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτό του.

Τὸ χερὶ τοῦ ληστῆ ἀρπάζει τὴν ἄκρη τοῦ μαύρου πανιού ποὺ σκεπάζει τὸ πρόσωπο τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν ἀδυνάτων...

Γαλέρας ὁ Μέγας

ΠΡΙΝ προλάβει όμως να τραιβήξει, τούρχεται μετὰ φοβερή κλωτσιά στο στόμαχι — ή φοβερώτερη ίσως που ἔδωσε ποτέ ἄνθρωπος. Ὁ ληστής σηκώνεται ολόκληρος στὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν κλωτσιά αὐτὴ καὶ πάει καὶ σκάει στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο! Ἀπὸ κεῖ κατρακυλάει στὸ ἔδαφος καὶ μένει ἀκίνητος καὶ χωρὶς αἰσθήσεις. Δὲν ἔχει προλάβει νὰ θγάλη οὔτε «κίχ» ἀπὸ τὸ στόμα του.

Οἱ ἄλλοι δύο ληστὲς ὅμως καὶ ὁ Δὸν Ἐστέμπαν ξεσποῦν σὲ ἄγριες κραυγὲς τρόμου καὶ ἐκπλήξεως. Στὴ στιγμή

τραιβοῦν τὰ πιστόλια τους. Ὅχι, ὅμως ἀρκετὰ γρήγορὰ γι' αὐτούς.

Ὁ Γαλέρας ἔχει κίολας πηδηῖξει ἐναντίον τους. Γρυλλίζει ἄγρια, σὰν κανένα θηρίο τῆς ζούγκλας. Ἡ ἡράκλεια γροθιά του πέφτει στὰ μούτρα τοῦ πρώτου καὶ τὸν τινάζει ἐπάνω στὸν δεῦτερο, τὴν ὥρα που ἐκεῖνός πυροβολεῖ.

Ἡ σφαῖρα βρίσκει τὸν σύντροφό του, που οὐρλιάζει σπαρακτικά, καθὼς κατρακυλᾶνε μαζὶ καὶ οἱ δύο στὸ ἔδαφος.

Ὁ τρεμερὸς Γαλέρας χύνεται πάλι καταπάνω σ' αὐτὸν μετὰ τὸ πιστόλι.

Ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὸν Δὸν Ἐστέμπαν που τόχει βιά

Τὸ καρφώνει γερά...

— Χόρτασες, άμίγο;
— Σί, σενόρ!

λει στα πόδια και τρέχει σαν τρελλός προς την έξοδο εκείνου του ύπογειου. Για τον Γαλέρα το μόνο που έχει σημασία, είναι να προστατεύσει τον αγαπημένο του κύριο. Το φτωχό μυαλό του δεν μπορεί να χωρέσει πως ο Ζορρό, ίσως κινδυνεύσει περισσότερο από αυτόν που φεύγει, παρά από κείνους που μένουν.

Με μια τελευταία γροθιά, που πέφτει σαν σφυρί πάνω στο κεφάλι του τρίτου κακούργου, ο γίγαντας γίνεται άπάλυτος κύριος του πεδίου της μάχης, που έχει σκοτεινιάσει πολύ. Τον ένα δαυλό τον έχει πάρει μαζί του ο Δόν Έστέμπαν, ενώ ο δεύτερος τρε-

μοσιβήνει πεταμένος σε μια άκρη.

Ο Γαλέρας πηγαίνει και τον παίρνει στα χέρια του κι ύστερα ζυγώνει τον άναίσθητο Ζορρό. Σκύβει από πάνω του. Τον σκουντάει με το ελεύθερο χέρι του και του μιλάει. Δεν ξέρει τί άλλο μπορεί να κάνει για να τον συνεφέρει. Τάχει τελείως χαμένα. Φέρεται ακριβώς όπως θα φερόταν ένα νεογέννητο άρκουδάκι, μπροστά στη νεκρή μητέρα του — με μόνη παραπάνω πολυτέλεια ότι μιλάει, αντί να γρυλλίζει μονάχα. Τον χαϊδεύει, τον τραβάει από τα χέρια κι από τα πόδια βάζει το αυτί στα χεί-

λια του, για να δὴ ἂν ἀνα-
σαίνει κι' ὕστερα κοντοστέκε-
ται, ξύνει τὸ κεφάλι του καὶ
ξαναρχίζει ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Σενόρ Ζορρό !, μουρ-
μουρίζε ἀδιάκοπα. Ἐγὼ ἔμαι
ὁ Γαλέρας! Ξυπνήστε... Ξυ-
πνήστε σενόρ... Μὴ φοβάστε
τίποτα πιά... Δηλαδή θέλω
να πῶ... ἐσεῖς ποτὲ δὲν φο-
βιάστε τίποτα, ἀλλὰ μιὰ φο-
ρὰ ἐγὼ τοὺς κανόνισα τοὺς
λεγάμενους! Μὲ δυὸ κουβέν-
τες τοὺς «περιποιήθηκα», ὅ-
πως λέμε, σενόρ!... Δὲν μ' ἀ-
κούτε; Μαντόνα μία ! Γιατὶ
δὲν σαλεύει καθόλου; Τάχα
να εἶναι πεθαμένος ἢ να μὴν
εἶναι ζωντανός; Ὅ,τι ἀπὸ τὰ
δύο καὶ να συμβαίνει... δηλα-
δὴ... Ὅχι! Σενόρ, μιλήστε
μου! Μ' ἀκούτε; Ὁ Γαλέρας
εἶμαι... Πέστε κάτι, ἀλλὰ ὄ-
χι τίποτα κακό! Θὰ μὲ στε-
νοχωρήσετε παλὺ ἂν μοῦ πῆ-
τε πῶς εἶστε πεθαμένος! Θὰ
γίνω πρὸ δυστυχισμένος ἀπὸ
ἀπαρηγόρητος, σενόρ!... Κου-
νήστε μου τουλάχιστον τ' αὐ-
τί σας, ἂν δὲν γίνεται να κου-
βεντιάσετε!

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ὁ Γα-
λέρας φλυαρεῖ ἔτσι ἀσκόπως
ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀκίνητο σῶμα
τοῦ ἀναίσθητου Ζορρό, ὁ Δὸν
Ἐστεμπαν ἔχει φτάσει στὸ
τέλος τοῦ διαδράμου κι' ἔ-
χει βγῆ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς
καταπακτῆς, στὴ μικρὴ πα-
ράγκα. Ἀρχίζει να τρέχει
πρὸς τὸ ἀρχοντικό του, γιὰ να
συναντήσῃ τοὺς ἀνθρώπους
του. Τοὺς βρίσκει ἀναστατω-
μένους, να ψάχνουν ὅλοι μα-
ζὶ γιὰ τὸν Γαλέρα. Ἐχουν

ὅμως στὰ χέρια τοὺς αἰχμά-
λωτη, τὴ σενορίτα Περέϊρα.

Τὰ μάτια τοῦ παλιανθρώ-
που φωτίζονται ἀπὸ ἄγρια
χαρὰ μόλις τὴ βλέπει.

— Μὴν ψάχνετε γιὰ τὸν
ἄλλον!, φωνάζει. Εἶναι κάτω
μαζὶ μὲ τὸν κύριό του ποὺ εἶ-
ναι ἀναίσθητος. Ἐλάτε μαζί
μου δέκα ἀπὸ σᾶς, να τοὺς
σκιοτώσουμε!

Καὶ γυρίζοντας στὴν αἰ-
χμάλωτη νέα, προσθέτει:

— Μικρὴ μου λυπούμαι
ποὺ ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγμα-
τα! Ἐγὼ φρόντιζα να κανο-
νίσω τὸ ζήτημα μὲ τέτοιον
τρόπο, ποὺ να μὴν πάψετε
ποτὲ να μοῦ ἔχετε ἐκτίμησι.
Δὲν φταίω ὅμως ἐγὼ, ἀλλὰ ἐ-
κεῖνος ὁ ἐκτὸς νόμου ληστής,
ὁ Ζορρό!

— Τολμάτε να λέτε «ἐ-
κτὸς νόμου» ἐκεῖνοι, σεῖς ποὺ
κάνετε καὶ κάνετε συνεχῶς,
τόσα τερατώδη, ἐγκλήματα;
φωνάζει κατακόκκινη ἀπὸ ὀρ-
γῆ ἢ πανέμορφη νέα.

Ὁ Δὸν Ἐστεμπαν ὅμως χα-
μογελάει κι' ἀποκρίνεται βια-
στικὰ:

— Θὰ τὰ κουβεντιάσουμε
μὰ ἄλλη ὥρα αὐτά, σενορί-
τα, ποὺ να ὑπάρχη ὁ κακός!
Πρῶτα - πρῶτα, ὅμως πρέ-
πει να λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση ἐ-
κεῖνος καὶ τρέχω να φροντί-
σω γι' αὐτό!

Καὶ τρέχει ἀλήθεια ἐπὶ κε-
φαλῆς τῶν δέκα φονιάδων
ποὺ ξεχώρισαν γιὰ να τὸν ἀ-
καλουθήσουν, φωνάζοντας:

— Προσέξτε μὴ σᾶς ξεφύ-
γῃ, γιὰτὶ ἀλλοίμονό σας!

Δὲν ἀργεῖ να ξαναφτάσῃ

στην απόμερη παράγκα, μαζί με τους ανθρώπους του.

— 'Ανάψτε όλοι δαυλούς! Διατάζει.

'Αλλά την ώρα που ή διαταγή του έχει εκτελεστή και είναι έτοιμοι να αρχίσουν να κατεβαίνουν από την καταπακτή, ένας καθαλλάρης έρχεται με γοργό καλπασμό και πηδίαει έξω από την παράγκα.

— Δόν 'Εστεμπάν!, φωνάζει. 'Απ' την κοιλάδα έρχονται οί χωροφύλακες! Τα παιδία του Σάμμου Μπίκφορντ πρέπει να του δίνουν και γρήγορα!

Ποίν προλάβη ν' απαντήσει ο 'Εστεμπάν, οί άγριάνθρωποι που είναι μαζί του, με τους δαυλούς στα χέρια, ξεσπούν σε φωνές τρόμου και φοβερές βλαστήμιες. Πατείς με πατώ σε όρμουν προς την πόρτα της παράγκας γ'α να φύγουν.

Τα μάτια του 'Εστεμπάν άστράφτουν από μανία. Καταλαιβαίνει όμως πώς δεν μπορεί και ούτε τον συμφέρει να τους κρατήσει, γιατί αλλοίμονό του, αν μαθευθή πώς συνεργάζεται μ' εκείνους τους βασανιστές.

Τρέχει όμως κι' άσπάζει τρείς άπ' αυτούς και τους τραβάει άπ' τα χέρια.

— Μια στιγμή τουλάχιστον, να κλείσουμε την καταπακτή!, τους λέει.

Και οί ληστές του κάνουν τή χάρη. Πιάνουν όλοι μαζί την πελώρια πέτρα και κλείγουν το άνοιγμα, φυλακίζον-

τας τον Ζορρό με τον Γαλέρα και τους τρείς συντρόφους των μαζί!

Λίγες στιγμές αργότερα φεύγουν όλοι μαζί άπ' το άγρόκτημα, άπ' την αντίθετη κατεύθυνσι από εκείνη που έρχονται οί χωροφύλακες.

Τελευταίος μένει ο Δόν Κάρλο 'Εστεμπάν. Λέει στον έπιστάτη του, που δεν πρόκειται να φύγη από το άρχοντικό:

— Τζουλιάνο να πής στους χωροφύλακες ότι ο Ζορρό είναι στο υπόγειο, γιατί μόνοι τους, τόσο έξυπνοι που είναι μπορεί να μην τον βρούιν ποτέ!

— Σί, σενόρ....

— Κι' ακόμα θα πής πώς πυροβόλησα τον Μπίκφορντ και τους ανθρώπους του και γ' αυτό εκείνοι με πήραν αι νμάλωτο μαζί τους. Έτσι, όσα κ' αν τους πή ο Ζορρό, όταν θα τον συλλάβουν, δεν θα τον πιστέψη κανένας. Κατάλαβες;

Κι' ο Δόν 'Εστεμπάν πηδίαει στο άλογό του και ρίχνεται πίσω από τον ούλαμό των ληστών του Μπίκφορντ, που έχει ήδη απομακρυνθή άρκετά.

Μια μικρή προσπάθεια

Π ΡΙΕΠΙΕΙ όμως να δούμε πώς ο Γαλέρας βρέθηκε στο υπόγειο του άρχοντικού, τη στιγμή που ο 'Εστεμπάν και οί φονιάδες του έπρόκει-

το ν' αποκαλύψουν τὸ πρόσωπό του. Ἄς τὸν παρακαλοῦθῃσουμε λοιπὸν ἀπ' τὴν ὥρα πού φεύγει τρέχοντας μετὰ τὴν Κάρμεν στὴν ἀγκαλιά του, ἐνώπιόν τους βγαίνουν ἀπ' τὸ ἴδιο δωμάτιο ὁ Ζορρό καὶ ὁ Δὸν Κάρλο Ἐστεμπάν, μετὰ τὰ σπαθιά στὰ χέρια.

Ὁ Γαλέρας ὑπακούοντας στὸν κύριό του, νὰ κἀνη γρήγορα, οὔτε γυρίζει νὰ κυττάξῃ πίσω του. Περνάει μετὰ μεγάλες δρασκελιές τὴν ἀπεραντὴ θάλακα καὶ βγαίνει ἀπὸ μ'ὰ πόρτα σ' ἕναν προθάλαμο. Ἡ Κάρμεν ὅμως πού ἀγωνιά γιὰ τὸν Ζορρό, ξέροντας πὼς πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ, ἔχει στραμμένα τὰ ὄμορφα μάτια της πρὸς τὸ μέρος του. Ἔτσι, τὴν τελευ-

ταία στιγμή πρὶν περάσουν τὴν πόρτα, τὸ βλέμμα της παίρνει τὸν ἄνθρωπο τοῦ Ἐστεμπάν πίσω ἀπ' τὴν ἀντικρινὴ πανοπλία, νὰ κατεβάξῃ κάποιον μοχλό. Βλέπει γιὰ ἕνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου καὶ τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ νὰ «βουλιάξῃ» στὸ πάτωμα.

— Σταθήτε, σενόρ! μού μουρίζει διαστὰ στὸν μασκοφορεμένο Γαλέρα. Κάτι ἔκαναν στὸν σενόρ Ζορρό! Τὸν εἶδα νὰ πέφτῃ!

Ὁ Γαλέρας, φυσικά, κρατᾶ φρένο. Τὰ μάτια του γευρλώνουν πίσω ἀπὸ τὸ μαύρο πανί πού σκεπάζει τὸ πρόσωπό του. Ἀφήνει τὴν Κάρμεν κάτω καὶ στρέφει στὴν πόρτα. Μετὰ τὴν πρώτη

Ἐνα ἑλαφρὸ σφύριγμα ἀκούγεται στὸν ἀέρα.

Δέν μπορεί νά κρατηθῆ καί πέφτει στήν ἀγκαλιά του.

ματ. ἄ βλέπει τὸν Ἑστεμπάν νά γελάει θριαμβευτὰ πάνω ἀπὸ μ. ἄ καταπακτὴ πού κλείνει ἐκείνη τῆ στιγμῆ. Κάνει νά ριχτῆ ἐναντίον του.

Ἡ Κάρμεν μὲν πρὸλαβαίνει νά τὸν συγκρατήσῃ.

Δέν πρέπει νά μᾶς διῶν, ἂν θέλουμε νά σώσουμε τὸν σενὸρ Ζορρό!, μουρμουρίζε.

Καὶ καθὼς στὸ μεταξύ, ἀκούν τὸν δόλογο τοῦ οἰκοδεσπότη μὲ τὸν Ρενάτο, προσθέτε:

— Ἐχουν ἔρθει κι' ἄλλοι πολλοί, μὲ ὅπλα! Δέν ἀκούσατε;

Ὁ Γαλέρας ἀρπάζει ἕνα σκοινὶ πού κρέμεται ἀπὸ τὸν τοῖχο, πρὶν ἢ νὰ πρὸλάβῃ νά τὸν ἐμπόδισῃ. Τὸ σκοινὶ

ξεκολλάει ἀπὸ τὸ ταβάνι καὶ μένει στὸ χέρι του, ἀλλὰ ἡ Κάρμεν ξέρεي πὼς εἶναι τὸ κουδούνι πού προσκαλεῖ τοὺς ὑπηρέτες. Βοηθάει λοιπὸν τὸ Γαλέρα νά κατέβῃ ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα. Ἀμέσως ὕστερα ἀκούει βήματα. Παίρνει τὸ σκοινὶ καὶ φεύγει τρέχοντας ἀπ' τὴν καταπακτὴ. Οἱ ἀνδρῶποι τοῦ Μπίκφορντ ὅμως τὴ βλέπουν τὴν τελευταία στιγμῆ, τὴν ὥρα πού χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὴν κυνηγοῦν. Μετὰ ἀπὸ λίγο τὴν κυκλώνουν σ' ἕνα δωμάτιο καὶ τὴν αἰχμαλωτίζουν.

Μᾶς εἶναι ὅμως ἤδη γνωστὰ τὰ ἐκπληκτικὰ κατορθώματα τοῦ Γαλέρα, στὸ βάθος τῆς καταπακτῆς. Δέν μᾶς μέ

νει λοιπόν άλλο, παρά να μάθουμε ότι ο σενόρ Ζορρό δεν άργει καθόλου να συνέλθει. Θα ήταν μάλιστα άδικια, αν δεν λέγαμε πως οί σκουντιες και τα τραθήγματα του πιστού γίγαντα υπηρέτη του, έχουν βοηθήσει πολύ σ' αυτό.

— Τι γίνεται, Γαλέρα; ρωτάει κατάπληκτος, βλέποντάς τον εμπρός του μ' έναν θαιλό στο χερ. Πού βρίσκομαστε; Ί' είν' αυτό το σκοτάδι;

— Καλό σκοτάδι, σενόρ!, άποκρίνεται ο Γαλέρας. Ντόπιο! Μ' άλλους λόγους όχι του «άλλου κόσμου», άλλα του δικού μας! Είσαστε ζωντανός, σενόρ Ζορρό!

— Διάβολε! Αυτό το ξέρω!

— Μπράβο σας, σενόρ!, Ί'εσείς όλα τα ξέρετε! Ί'εγω όμως... δεν τόξερα τόση ώρα και... θέλω να πώ... όπως σας έδλεπα τέζα δηλαδή... είπα, να πουμε, ότι... Δέ σαλεύατε μήτε το δαχτυλάκι σας και λοιπόν φαντάστηκα...

— Τώρα θυμήθηκα!, τον διακόπτει ο Ζορρό. Έπεσα από εκεί πάνω! Κάποιος θ' ανοίξει την καταπακτή! Πού είναι ή σενορίτα Κάρμεν, άμίγο;

— Έπάνω, σενόρ. Μοῦ άνοιξε την καταπακτή να κατέβω, αλλά αυτή έμεινε άπάνω...

— Και γώρα έμεις πώς θα ξανανέβουμε;

— Ί'δέα δεν έχω σενόρ Ζορρό!, άπαντάει σταράτα ο Γαλέρας. Θα έλεγα να ρωτά-

γαμε τον Δόν Έστεμπάν να μας πη, αλλά εκείνος... ένμω πως έφυγε τρέχοντας προς τα εκεί κοι...

Και καθώς ο Γαλέρας άπλωνει τον δαυλό και δείχνει τον σκοτεινό, υπόγειο διάδρομο, ο Ζορρό για πρώτη φορά βλέπει τους τρεις πεσμένους ληστές και καταλαβαίνει πως ο θεώρατος φίλος του, για μ'ά άκομα του έχει σωσει τη ζωή.

— Γαλέρα, του λέει μ' εύγνωμοσύνη, είσαι σπουδαίος! Είπες πως ο παλιάνθρωπος αυτός, έφυγε, από εκεί περα; Αυτό θα πη πως ο διάδρομος οδηγεί στον επάνω κόσμο! Γρήγορα λοιπόν πάμε κι' έμεις, πριν προλάβη κι' αρπαξει πάλι τη σενορίτα Κάρμεν!

Και παίρνοντας τον δαυλό από τα χέρια του γίγαντα, μαζεύει το σπαθί του που είναι πεσμένο δίπλα κι' αρχίζει να τρέχη. Φυσικά ο γίγαντας τον άκολουθεί. Φτάνουν στο τέρμα του διαδρόμου.

Ο Μασκοφόρος Έκδικητής ανέβαινει τη στενή σκάλα και σταματάει. Πάνω από το κεφάλι του του κλείνει τον δρόμο εκείνη ή πελώρια πέτρα. Βάζει όλη του τη δύναμη προσπαθώντας να την κινήση με τους ώμους του, αλλά μόλις που καταφέρνει να τη σαλέψη λίγο.

— Γαλέρα, μουρμουρίζει ανήσυχος, μπορείς να με βοηθήσης να κινήσουμε αυτή την πέτρα, άμίγο;

— Θα προσπαθήσω τουλάχιστον

χ'στον, σενόρ!, λέει με μετριοφροσύνη ὁ γίγαντας καὶ ὑψώνοντας τὸ ἓνα χέρι του, π'άνει τὴ θεώρατη πέτρα καὶ τὴν πετάει δίπλα!

“Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς μένει γιὰ μιὰ στιγμή ἀναυδος καὶ ξεροκαταπίνει. Ὑστερα ὅμως πετιέται ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ τρέχει πρὸς τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Δὸν Ἐπτεμπάν, κάνοντας νόημα στὸν Γαλέρα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Τραγι..κὴ περιπέτεια!

ΦΥΣΙΚΑ στὴν ἀοχὴ παίρνει ὅλες τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀντιληφθῶν οἱ ἐχθροί, πού πιστεύει πὼς ὑπάρχουν στὸ σπίτι. Ὅσο πηγαίνουν ὅμως, διαπιστώνει πὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Ἐρημιὰ παντοῦ καὶ ἀπόλυτη σιωπὴ.

Μπαίνει στὸ ἀρχοντικὸ. Γυρίζει ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ κάτω πατώματος, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι καὶ τὸν Γαλέρα γιὰ... σκιά. Ξαναβγαίνει ἔξω. Κυττάζει τ' ἀποτυπώματα τῶν ποδῶν τῶν ληστῶν τοῦ Μπίκφορντ. Ἀπορία ζωγραφίζεται στὰ λαμπερά του μάτια.

— Γιατί νὰ φύγουν; ρωτάει τὸν ἑαυτὸ του. Ἦταν τόσοι πολλοί!... Δὲν μπορεῖ νὰ μ'ὰς φοβήθηκαν...

— Μπορεῖ, σενόρ Ζορρό!, τὸν βεβαιώνει ὁ Γαλέρας πού ἀκούει τὰ λόγια του, Ἐμένα

μ' ἔχουνε ξαναφοβηθῆ κι' ἄλλοτε.

— Ἴσως ἔχεις δίκιο, ἀμίγο... Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ μὴν ἔχουν φύγει καὶ νᾶχουν κρούσει τὴ σενορίτα μέσα στὸ σπίτι... Πάμε στὸ ἔπάνω πάτωμα καὶ πρόσεχε..

— Σί, σενόρ...

Ἀνεβαίνουν καὶ ψάχνουν πάλι καὶ τὴν τελευταία γωνιά, μὰ καὶ τούτῃ τὴ φορά, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Ἀς ἀνέβουμε καὶ στὴ σκεπὴ! Θὰ ψάξουμε παντοῦ, ποὶν φύγουμε!, λέει ὁ Ζορρό μὲ σφ'γμένα δόντια. Πιρέπει νὰ εἶμσ! βέβαιος πὼς τὴν ἔντων πάρει μαζί τους, γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσω...

Τοῦ Γαλέρα, χαρὰ του εἶναι νὰ ὑπακούη τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου του ἔστω κι' ἂν εἶεν καταλαβαίνη τὸ παρουσιακό. Ἔτσι καὶ τώρα, σὲ λίγα δευτερόλεπτα, βρίσκεται πάνω στὴ στέγη τοῦ ἀρχοντικοῦ, νὰ προσητάη πλάϊ στὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ. Περνοῦν τὴ μεγάλη καμινάδα τοῦ τζακ'οῦ. Φτάνουν στὴν ἄκρη τῆς στέγης τοῦ ἀρχοντικοῦ. Ἐνα μέτρο κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους εἶναι ἡ σκεπὴ ἐνὸς ἀπὸ τὰ βοηθητικὰ οἰκῆματα τοῦ ἀγροκτημάτων.

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς μ' ἓνα πήδημα βρίσκει ἐκεῖ καὶ τρέχει ἀθόουβα πρὸς ἓνα γε'στονικὸ παράπηγμα.

Ὁ Γαλέρας, χωρὶς νὰ διστασῇ, πηδάει κι' ἐκεῖνος, σὰν τὸν κύριό του. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι, ἐκεῖ πού πατοῦν τὰ πόδια του, ἀνοίγεται

μιά θεώρατη τρύπα ἐπάνω στη σκεπή, πού ὁ γίγαντας τὴν περνάει σὰν βόμβα καὶ καρφώνεται μὲ τὸ κεφάλι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ οἴκηματος!

Ἕνας τρομακτικὸς θόρυβος ἀπὸ σανίδες πού σπᾶνε, τὸν συνοδεύει. Κατόπιν, τρομαγμένα ἰβελάσματα καὶ ποδοβολητό, καθὼς καὶ φτεροκοπήματα ἀπὸ κότες, ἀνακάτεμένα μὲ τὶς στριγγές, ὑστερὸς κρᾶυγές τους.

* * *

Ὁ Γαλέρας ἔχει πέσει ἀληθινὰ μὲ τὸ κεφάλι καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀρκετὰ μέτρα ψηλά. Δὲν ἔχει πάθε: τίποτα σοβαρὸ ὅμως, γιατί ἔχει καρφωθῆ μέσα σ' ἓνα παχὺ στρώμα ἀπὸ ἄχυρα. Πάντως τὸ τοάνταγμα ἦταν φοβερὸ κ' ἔτσι ὁ γίγαντας ἔχει χάσει γιὰ λίγο τὶς αἰσθήσεις του.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἐνῶ μένει ἀκίνητος μὲ τὸ κεφάλι μέσα στ' ἄχυρα καὶ τὶς ποδιάρες του ψηλὰ στὸν ἀέρα, ἀκούγεται ἓνα χασκόγελο. Εἶναι δικό του!

Ἀναταράζεται. Ξαπλώνει ἀνάσκελα καὶ γελάει δυνατῶτερα. Στὸ τέλος ξεκαρδίζεται: κ' ἰαρχίζει νὰ σπαρταράει ἐπάνω στ' ἄχυρα.

— Μὴ μὲ γαργαλάτε, νὰ χαρῆτε, παιδιά!, μουγκρίζει κομπαστὰ κ' ἀνάμεσα στὰ χασκόγελά του. "Ω! "Ωχ!... Χά, χά, χά! Κάθησε φρόνιμα μπέ!... Μή, καλέ!... Χί χί χί! Οὔουου! Θὰ πλαντάξω! Μαντόνα μία! Πῶς γαργαλιέμαι! Τί δαίμονας εἶναι καὶ τούτος;

Βάζει τὴ χερούκλα του κάτω ἀπ' τὴ μέση του — γιατί ἐκεῖ πέρα γαργαλιέται — καὶ πιάνει κάτι πού κουνιέται. Τὸ ἀρπάζει καὶ τὸ σηκώνει ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ἀνακάθεται καὶ τὸ κυττάζει μὲ γουρλωμένες τὶς ματιάρες του. Τὸ «κάτι» αὐτό, εἶναι ἓνα χαριτωμένο, νεογέννητο τραγί, πού σπαρταράει μὲς στη χερούκλα τοῦ γίγαντα.

Ἀπ' τὴ σαστισμάρα του, δὲν προσέχει ὅτι βρίσκεται μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ παχνιοῦ. Οὔτε πῶς ἓνας ἄνθρωπος ξεπροβάλλει πίσω ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ γειτονικοῦ παραπήγματος. Οὔτε πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατάει στὸ χέρι του ἓνα πιστόλι καὶ τὸν σημαδεύει. Οὔτε πῶς εἶναι ἔτοιμος νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη.

Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν βλέπει ὅλ' αὐτά, δὲν βλέπει καὶ τὸν Ζορρό πού ἐμφανίζεται ξαφνικὰ στη σκεπή τοῦ παραπήγματος, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο. Δὲν τὸν ἀντ'λαμιθάνεται πού τινάζει τὸ θρυλικό του μαστίγιο. Ἀκούει ὅμως τὴ στριγγιὰ ἐκπλήξεως καὶ πόνου πού ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ φονιά καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι, προλαβαίνει νὰ δῆ τὸ πιστόλι πού φτερουγίζει στὸν ἀέρα, καθὼς τὸ μαστίγιο τοῦ Ζορρό ἔχει τυλιχτὴ στὴν παλάμη τοῦ κακούργου κ' ἔχει τραβηχτὴ ἀπότομα, μὲ ἀκατανίκητη δύναμη.

Ὁ Γαλέρας κυττάζει μιὰ τὸν Ζορρό, ἄλλη μιὰ τὸν συμ-

υορίτη με τὸ πιστόλι καὶ μιὰ τρίτη τὸ τραγὶ ποὺ κρατᾷ ἀκόμα ἀπ' τ' αὐτᾶ. Μουρμουρίζει με θαυμασμό:

— Παρὰ λίγο νὰ εἶχαμε «τραγι-κὴ περιπέτεια».

Περικυκλωμένοι

Π ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ Τιμωρὸς ἐξαικολούθει νὰ τραβάη με δύναμι τὸ μαστίγιό του, ὥσπου σηκώνει στὸν ἄερα τὸν δολοφόνου Τζουλιάνου, ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χερσίου του. Τὸν φέρνει κοντὰ του καὶ τότε, μ' ἓνα χτύπημα τῆς λαθῆς τοῦ πιστολίου του στὸ κεφάλι, τὸν στέλνει στὴ χώρα τῶν ὀνειρών.

Πηδάει ἀπὸ τὴ στέγη, ἀφήνοντας καὶ τὸν ἀναίσθητο Τζουλιάνου νὰ κυλίσει κάτω. Χώνεται μέσα στὸν σταῦλο, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Γαλέρας ἔρχεται κοντὰ του.

— Τί... τί χάσατε, σενόρ Ζορρό; ρωτᾷει σαστισμένος ὁ γίγαντας, βλέποντας τὸν κύριό του νὰ κυττάζῃ μ' ἐκπληξὴ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σταύλου.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς χαμογελάει.

— Τ' ἄλογο τοῦ Δὸν Ἐστεμπάν, ἀμίγχο!, ἀποκοίνετα. Δὲν εἶν' ἐδῶ κι' αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι ὁ φίλος μᾶς τὴν ἔσκασε, τὴν ὥρα ποὺ βοισκάμαστε ἐκεῖ κάτω!... Πῆρε μαζί του τὴ σενορίτα Κάρμεν κι' ἔφυγε!... Ὅπου καὶ νὰ πάη ὅμως, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ!...

— Καὶ βέβαια!, μουγκρί-

ζει θριαμβευτικὰ ὁ Γαλέρας. Ὅπου καὶ νὰ πῆγε, κάπου θᾶναι, ἔτσι δὲν εἶναι, σενόρ; Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ, πῶς ἐμεῖς εἴμαστε ἐδῶ κι' ἐκεῖνος δὲν εἶν' ἐδῶ! Ἄραγε εἶν' ἐκεῖ!... Ἄν ὅμως ἦταν ἐδῶ... Ὁχι. Ἄλλο θέλω νὰ πῶ: Ἄν εἴμαστε ἐμεῖς ἐκεῖ... Ὁταν θὰ τὸν βρούμε δηλαδὴ, σενόρ, θὰ πέση πιστολίδι, ποὺ θὰ χαλάσῃ τό...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του κι' ἓνα σωτὸ πανδαιμόνιο ἀπὸ πυροβολισμοὺς ἀναστατώνει τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Βροχὴ οἱ σφαῖρες πέφτουν ὀλόγυρά τους. Ὁ τοῖχος τοῦ σταύλου γεμίζει τούπες.

— Μαζί μου, ἀμίγχο!, οὐρλιάζει γεμάτος ἀνησυχία ὁ Μισσκοφόρος Ἐκδικητῆς καὶ πηδάει σὰν αἴλουρος πίσω ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ παραπήγατος.

— Μαζί σας, σενόρ!, βρυνᾶται κι' ὁ Γαλέρος.

Κι' ὅπως κρύβετα! κι' ἐκεῖνος πίσω ἀπὸ τὴ γωνία, τοσιθᾷει στὴ στιγμὴ τὸ πιστόλι του κι' ἐτοιμάζεται ν' ἀνέβῃ τὸν πόλεμο. Ὁ Ζορρό ὅμως τοῦ ἀρπάζει τὸ ἡράκλειο γέρι καὶ τὸν σταματᾷ.

— Εἶναι χωροφύλακες, ἀμίγχο!, τοῦ λέει αὐστηρά. Θυμάσαι τί σοῦ ἔχω πῆ...

— Θυμάσαι, σενόρ!, κάνει ὁ γίγαντας ναμψηλώνοντας τὰ μάτια. Πῶς δὲν θὰ σκοτώνουμε ποτὲ τοὺς χωροφυλάκους, ἔστω ἄκούμα κι' ὅταν... Δηλαδὴ κι' ὅταν αὐτοὶ μᾶς πυροβολοῦν, ἐμεῖς δὲν... σενόρ...

— Μπράβο, Γαλέρα! Πρόσεξε λοιπόν μή χτυπήσης κανέναν. Θα πυροβολούμε μόνο επάνω από τα κεφάλια τους, γιατί να τους κρατήσουμε σε απόσταση; ώσπου να χωθούμε στο σπίτι...

* * *

Πραγματικά, οί χωροφύλακες άκούν τις σφαίρες τών δύο μασκοφόρων να σφυρίζουν επάνω από τα κεφάλια τους και στη στιγμή ξεπεζεύουν από τ' άλογά τους. Ταμπουρώνονται πίσω από τὸ μικρὸ παραπήγμα που βρίσκεται στην άκρη του άγροκτηματος κι' αρχίζουν να πυροβολοῦν μανιασμένα.

Τὸ φεγγάρι εἶναι απόψε ὀλοστρόγγυλο και ἡ μύντα φωτεινή, σχεδὸν σαν μέρα. Ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ, που εἶναι επικεφαλῆς τοῦ ἀποσπασιστος, δὲν τολμᾷ να διατάξει ἐπίθεσι, γιατί φοβάται πως θάχη μεγάλες ἀπώλειες.

Ἔτσι ὁ Ζορρό με τὸν νιγαντόσωμο σύντροφό του βρίσκουν εὐκαιρία να τρέξουν πίσω από τὰ παραπήγματα τών σταύλων. Χώνονται στο ἀρχοντικό. Αρχίζουν να βάλλουν από τὰ παραθύρα.

Πρώτος ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ ἐξορμᾷ. Ἀψηφώντας τις σφαίρες τών παλιοροκημένων, βιάσχιζε τοέχοντας με ζίγκζακ τὸν κενὸ χῶρο. Φτάνει πίσω απ' τὸν σταύλο και ταμπουρώνεται. Κιουνάει τὸ νερι στους άντρες του, καλώντας τους να τὸν μιμηθοῦν. Ἐνας-ἕνας αρχίζουν να τρέχουν κοντά του κι' ἐκεῖνοι.

Στὸ τέλος ξεθαρρεύουν που ὁ Ζορρό κι' ὁ σύντροφός του δέν... «πετυχαίνουν» κανέναν και ἐξορμοῦν ἄλοι μαζί. Βρίσκονται ἔτσι ὄχυρωμένοι πίσω από τις παράγκες τών σταύλων, που εἶναι πολὺ κοντά με τὸ ἀρχοντικό.

Ὁ ὑπολοχαγὸς βγάζει τὸ κεφάλι του απ' τὴ γωνία και φωνάζει:

— Σενὸρ Ζορρό, παραδόσου! Δὲν ἔχεις καμμιά ἐλπίδα να ξεφύγης! Εἴσαστε κυκλωμένοι από παντοῦ!

Ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ ἀρχοντικοῦ ἔρχεται ἡ ἀπάντησις με τὴν εἰρωνικὴ φωνὴ τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ:

— Ὁ πρώτος που θὰ τολμήση να πλησιάση τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ, θὰ πέση νεκρός! Καλὰ θὰ κάνης, σενὸρ Ντιάζ, να κυνηγήσης τὸν βασανιστὴ τὸν Σάμμου Μπίκφορντ, που ἔφυγε απ' τὴν πίσω μεριά μαζί με τὸν στρατό του και με αἰχμάλωτο τὴ σενορίτα Περέϊρα!

Ὁ Ντιάζ γελάει σαρκαστικά.

Σ' ἀρέσουν τὰ παραμύθια, σενὸρ Ζορρό, λέει. Ἀφοῦ ἔτσι, θὰ μ' ἀναγκάσης να μείνω ἐδῶ ὡς τὸ πρωῖ γιατί να σε πιάσω. Δὲν ἔχω σκοπὸ να χάσω οὔτε ἕναν άντρα γιατί σε να!

— Ὅπως νομίζεις, κύριε ὑπολοχαγέ!

Και ἡ συζήτησις τελειώνει.

Ὁ Ντιάζ διατάζει τοὺς ἀνθρώπους του να σκορπιστοῦν γύρω απ' τὸ ἀρχοντικό τοῦ Δὸν Ἐστεμπάν και γὰ

πυροβολήσεν τὸν πρῶτο
πού θὰ προσπαθήσῃ νὰ ξεμυ-
τίσῃ.

Τὸ πάθημα τοῦ Ντιάζ

Τ ΤΟ μεταξύ ὅμως καὶ
ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἔ-
χει δώσει τὶς διαταγές του
στὸν Γαλέρα. Ὁ γυγαντόσω-
μος ὑπηρέτης του ἔχει ἀνοί-
ξει τὴν καταπακτὴ πού κα-
τεβάζει στὸ ὑπόγειο κι' ἔχει
δέσει καὶ τὸ σχοινί, ὅπως
εἶχε κάνει καὶ τὴν πρώτη φο-
ρά.

Ὁ Ζορρό ἔρχεται κοντά
του.

— Ἐτοίμα ὄλα; ρωτᾷει
βαστικά.

— Σί, σενόρ!

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἄς
ἐλπίζουμε μονάχα, νὰ εἶναι
ιάκώμα ἀναίσιθτος, ἐκεῖνο πού
«περιποιήθηκες», ἀμίγο, γὰρ
νὰ μὴν ἔχουμε κι' ἄλλες πε-
ρπέτειες ἐκεῖ κάτω!

Κι' ἀρπάζοντας πρῶτος
τὸ σχοινί γλιστράει στὸ βά-
θος τῆς σκοτεινῆς καταπα-
κτῆς.

Ὁ Γαλέρας τὸν ἀκλουθεῖ
ιάμέσως, μουρμουρίζον τὰς
μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Γι' αὐτὸ σκάτε, σενόρ;
Καὶ δὲν τοὺς... ξαναπεριποιέ-
μαι δηλαδὴ ἐγώ, ἂν χρειαστῇ
νά... Δηλαδὴ... Ἐννοῶ ὅτι καὶ
νὰ μὴ... Φτάσαμε, σενόρ Ζορ-
ρό! Τὶ τὸ θέλατε τὸ μαῦρο
κοστούμι ἐδῶ μέσα ποῦρθα-
με; Δὲν σὰς βλέπω καθόλου!

— Οὐτ' ἐγὼ σὲ βλέπω, ἀ-

μίγο. Γι' αὐτὸ μὴ μιλᾷς, ὡ-
στε ν' ἀκούς τὰ βήματά μου
καὶ ν' ἔρχεσαι ἀπὸ πίσω μου,
νὰ μὴ χαθῶμε. Κατάλαιβες;

— Ὁχ., σενόρ! Δηλαδὴ...

— Ἐλα δῶ!, τοῦ λέει ὁ
Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἀνυ-
πόμονα.

Κι' ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ
τὸ χέρι, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲς
στὸ σκοτάδι. Δὲν δυσκαλεύε-
ται νὰ βρῇ τὸν μοναδικὸ δι-
άδρομο πού ὀδηγεῖ στὴν ξύλ-
νη παράγκα, στὴν ἄκρη τοῦ
ιάγροκτήματος. Τούτη τὴ φο-
ρὰ ἡ ἔξοδος εἶναι ἀνοιχτὴ καὶ
ὁ Ζορρό πηδάει ἔξω ἀπὸ τὴν
καταπακτὴ, χωρὶς κανένα ἐμ-
πόδιο.

Βγαίνουν στὴν πόρτα τῆς
παράγκας. Δὲν εἶναι οὔτε δέ-
κα λεπτὰ τῆς ὥρας πού οἱ
χωροφύλακες τοῦ Ντιάζ τοὺς
πυροβολοῦσαν ἀκριβῶς ἀπὸ
αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος. Ἐδῶ πέ-
ρα, σ' ἓναν μεγάλο πάσσαλο,
εἶναι δεμένα καὶ τ' ἄλογά
τους.

— Τὰ δικά μας τ' ἄλογα
ὅμως, εἶναι πίσω ἀπ' τὸν μαν-
τρόχο τοῦ σπιτιοῦ κι' ἐκεῖ
πέρα εἶναι οἱ χωροφύλακες!,
μουρμουρίζει ἀνήσυχος ὁ Ζορ-
ρό.

— Καὶ γι' αὐτὸ στενοχω-
ρεστε, σενόρ; Καὶ δὲν φεύ-
γουμε μ' ἐτούτα, πού ἔχουμε
καὶ πιὸ πολλὰ ποδιάρια; Θέ-
λω νὰ πῶ δηλαδὴ, σενόρ...
Σὰν περισσότερα πού εἶναι...
Ἄλλὰ ἐσεῖς θέλετε τ' ἄλογά-
κ' σας τ' ἀράπικο, ἔ; Τώρα
τὸ κατάλαιβα!

— Μπράβο σου, ἀμίγο!
Λοιπόν, ἀφοῦ τάχουν αὐτοὶ ἐ-

Ο Γαλέρας εμφανίζεται από μια σκοτεινή γωνιά και δίνει ένα τρομερό σουτ στο στομάχι του ληστή.

κειί περα. θὰ τοὺς παρακαλέ-
σουμε νὰ μᾶς τὰ φέρουιν!
Συμφωνεῖς;

Ὁ Γαλέρας γουρλώνει τὶς
ματᾶρες του.

— Σύμφωνοι, σενόρ!, ψελ
λίξει ἄναυδος. Μοῦ φαίνεται
ὅμως πῶς... Διάβολε! Αὐτὸ
εἶναι λίγο... Μὲ συγχωρήτε
κιόλας, σενόρ, μά... Πῶς εἶ-
ναι δυνατόν, θέλω νὰ πῶ, ὁ
Ντιάζ καὶ οἱ χωροφύλακές

του... νὰ μᾶς φέρουν μόνοι
τους... Σενόρ Ζορρό, δὲν ἄ-
κουσα σωστά! Μοῦ φάνηκε
πῶς εἶπατε νὰ τοὺς παρακα-
λέσουμε, λέει...

— Ἔτσι εἶπα, ἀμίγο!, τὸν
βεβαιώνει εὐθύμα ὁ Ζορρό.
Ἀνέβα σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τ' ἄ-
λογα κ' ἔλα μαζί μου! Θὰ
καταλόιθης γρήγορα αὐτὸ
ποὺ δὲν καταλαβαίνεις! Κα-
τάλαβες;

— Και ναί και όχι, σε-
νόρ!... Δηλαδή...

— 'Ανάβα σ' ένα άλλογο!

— Σί, σενόρ!

Ὁ Γαλέρας πηδάει στὴ
ράχι ἐνὸς ἀλόγου, ποὺ παρα-
πονιέται γιὰ τὴν κακὴ του τύ-
χη μ' ἓνα χλιμίντρισμα.

Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικη-
τῆς ἀνεβαίνει σ' ἓνα ἄλλο και
ταυτόχρονα λύνει τὰ ὑπόλο-
πα ἀπὸ τὸν πάσσαλο, μὲ γορ-
γὲς κινήσεις.

Ξαφνικά βγάζει κάτι δυνα-
τες στριγγλιές σὰν τοὺς κά-
ου-μπόους καὶ πυροβολεῖ δυὸ
-τρεῖς φορές στὸν ἀέρα. Τ'
ἄλογα τρομάζουν καὶ χύνον-
ται μὲ γοργὸ καλπασμὸ μὲς
στὴ φεγγαροφώτιστη νύχτα.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ κι'
ἄντρες του δὲν εἶχαν δῆ ὡς
αὐτὴ τὴ στιγμή τοὺς δραπέ-
τες. Ὅλοι κυττοῦσαν πρὸς
τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Γυρνοῦν ξαφνιασμένοι..

Ὁ νυχτερινὸς ἀέρας γεμί-
ζει βλαστήμιες κι' ὕστερα πυ-
ροβολισμούς.

Ὁ Ζορρό κι' ὁ Γαλέρας ὁ-
μῶς ἀπομακρύνονται γρήγο-
ρα, χαμένοι μέσα στὸν σωρὸ
τῶν ἀλόγων.

—Τοὺς ἄθλιους! Πῆραν τ'
ἄλογά μας!, οὐρλιάζει μανια-
σμένος ὁ Ντιάζ. Πιάστε
τους! Σκοτώστε τους! Κινη-
γῆστε τους!...

Καὶ τρέχει κι' ὁ ἴδιος, σὰν
τρελλὸς ἀπὸ τὸ κακό του, πυ-
ροβολώντας μάταια σὲ τέ-
τοια ἀπόστασι.

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄντρες του
ὁμῶς, ποὺ βρίσκονται πίσω
ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο τοῦ ἀρ-

χοντικοῦ, βλέπουν τὸ ὑπέρο-
χο μαῦρο ἄλογο τοῦ Ζορρό,
ποὺ εἶναι δεμένο στὸν κορμὸ
ἐνὸς δέντρου, μαζί μὲ τὸ γο-
ργοντόσωμο ἀπὸ τοῦ Γαλέρα.
Χωρὶς σκέψι πηδοῦν στὶς σέλ-
λες τους καὶ ρίχνονται πίσω
ἀπὸ τοὺς φυγάδες.

Εὐτυχῶς γι' αὐτοὺς ἡ νύ-
χτα εἶναι σεληνοφώτιστη, ὅ-
πως ἔχουμε πῆ. Τὸ τσοῦρμο
τῶν ἀλόγων ποὺ τρέχει μπρο-
στά, δὲν εἶναι καθόλου εὐκο-
λο νὰ κρυφτῆ. Τὰ δύο γοργο-
πάδαρα ἄτια ὀλοένα καὶ πλη-
σιάζουν. Οἱ χωροφύλακες πυ-
ροβολοῦν μανιασμένα, ὄνει-
ρευόμενοι κάποια μεγάλη ἀν-
δραγωγία καὶ μιὰ «σαρδέλι-
λα» στὸ μανίκι.

'Ἄλλοῦ τ' ὄνειρο κι' ἄλλοῦ
τὸ θιαῦμα ὁμῶς...

Ἐκεῖ ποὺ τρέχουν, πίσω
ἀπὸ μιὰ συστάδα θάμνων
πέφτουν ἐπάνω τους ὁ Μα-
σκοφόρος ἔκδικητῆς κι' ὁ ἡ-
ρόκλητος σύντροφός του! Ἐ-
χουν τ' ἄλογα νὰ τρέχουν μό-
να τους ἐμπρὸς κι' ἐκεῖνοι
κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς
πυκνοὺς θάμνους, περιμένον-
τας τοὺς διώκτες τους.

Κατρακυλᾶνε καὶ οἱ τέσ-
σερις μαζί στὸ ἔδαφος.

Οἱ χωροφύλακες παλεύουν
ἀπνεγνωσμένα, μὲ γουρλωμέ-
να μάτια καὶ βλαστημοῦν καὶ
οὐρλιάζουν ἄγρια, ἄλ' αὐτὰ
ὁμῶς κρατοῦν μόνον ἐλάχιστα
δευτερόλεπτα. Μὲ μιὰ μονα-
δικὴ γροθιά ὁ Γαλέρας καὶ
μὲ δυὸ ὁ σενόρ Ζορρό, στέλ-
νουν τοὺς ἀντιπάλους των νὰ
κοιμηθοῦν στὰ δροσερὰ φύλ-
λα..

Ἔστερα πηδοῦν στ' ἄλογά τους καὶ ρίχνονται σὰν ἄ στραπὴ στὴν κοιλάδα, ἐνῶ πίσω τους ἀντήχουν ἀκόμα οἱ ἀγριοφωνάρες τοῦ ἔξαλλου Ντιάζ.

Μετὰ ἀπὸ καμμιά πεντακοσαριὰ μέτρα ἀκόμα, δὲν ὑπάρχει πιά κανένας λόγος νὰ τοέχουν τόσο γρήγορα κι' ὁ Ζορρό κρατάει τὰ χαλινάρια καὶ γυρίζει στὸν ἀφοοικωμένο του φίλο.

— Πείσθηκες τώρα, Γαλέρα ἀμίγο, τοῦ λέει χαμονελώντας, πῶς οἱ χωροφύλακες θὰ μᾶς τᾶφερναν μόνοι τους τ' ἄλογά μας;

Ὁ γίγαντας ἀνοίγει πολλές φορές τὸ στόμα του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ. Τῆ φορά αὐτὴ ἴσως εἶναι τόσο σαστισμένος, ποὺ δὲν τὰ καταφέρνει νὰ προφέρῃ οὔτ' ἓνα «ἄλφα», ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Τὸ μονοπάτι τῶν Κογιότερος

Ο ΖΟΡΡΟ τὸν χτυπάει στὴν πλάτη γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο.

— Ἀμίγο Γαλέρα, τοῦ λέει, πρέπει νὰ φανοῦμε κι' ἐμεῖς εὐγενεῖς. Ἀφοῦ μᾶς ἔστειλαν τ' ἄλογά μας, πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς στείλου με τὰ δικά τους!

Ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη. Τὰ ἐλεύθερα ἄλογα τῶν χωροφυλάκων, ἔχουν κόψει πολὺ ἀπὸ τὴν ταχύτητά τους. Οἱ δυὸ καβαλλάρηδες τὰ φτάνουν καὶ τὰ

προσπερνοῦν. Ἔστερα τὰ τρομάζουν μὲ καινούργιες πιστολιές κι' ἀρχίζουν νὰ τὰ κυνηγοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγροκτήματος τοῦ Ἐστέμπαν.

— Ἀρκετά, Γαλέρα!, φωνάζει στὸ τέλος ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός. Ἄν προχωρήσουμε περισσότερο, κινδυνεύουμε νὰ ξαναρχίσουμε τὸ πιστολίδι μὲ τὴν παρέα τοῦ Ντιάζ...

— Λέτε νὰ μᾶς ρίξουν, σενόρ Ζορρό, ἐνῶ ἐμεῖς... Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πῶς ἀφοῦ τοὺς πηγαίνουμε τ' ἄλογά τους κι' ἐκεῖνοι δὲν θᾶπρεπε νά... Μ' ἄλλους λόγους ἐγὼ στὴ θέσι τους ποτὲ δὲν θά... Ἐννοῶ πῶς ἡ ἀχαριστία, σενόρ...

— Κατάλαβα πολὺ καλὰ τὶ ἐννοεῖς, Γαλέρα ἀμίγο!, τὸν βεβαιώνει χαμονελώντας ἐκ ἴσως. Κι' ἔχεις ἀπόλυτο δίκιο! Αὐτὸς ὁ σενόρ Ντιάζ δὲν εἶναι καθόλου ἐντάξει καὶ πρέπει πάντα νὰ τὸν προσέχῃς!

— Δὲν θᾶταν καλύτερα νὰ τὸν «πειροποῦθῶ», σενόρ... Δηλαδὴ ἂν ξεμπερδεύσαμε μιά καὶ καλὴ ἀπό...

— Γαλέρα, νὰ μὴν ξαναπῆς ποτὲ τέτοιο πράγμα!, τὸν κόβει σιγῆς ὁ Ζορό. Σοῦ ἔχω ἐφηγήσει πολλές φορές, πῶς δὲν προόκειται νὰ κίνουμε κακὸ σὲ ἄνθρωπο τοῦ Νόμου!

— Σί, σενόρ!, μουμουοῖς σὰν βοεγμένη γάτα ὁ πελώριος Γαλέρας. Στὸ λόγο μου ὅμως, δὲν ἤξερα πῶς ὁ

σενόρ Ντιάζ... Δηλαδή έλεγα
ότι δέν ήτανε τού Νόμου, άλ-
λά... θαρούσα πώς ό πατέ-
ρας του ήταν ό Δόν Ροδρίγο
Ντιάζ, σενόρ Ζορρό!

— Καλά... Έλα τώρα μα-
ζί μου!

Κι' ό Μασκοφόρος Έκδι-
κτητής αλλάζει πορεία, κά-
νοντας ένα μεγάλο κύκλο πί-
στα από τή αγρόκτημα τού
Έστεμπάν. Παίρνει έτσι τόν
δρομό που είχαν πάρει φεύ-
γοντας και οί ληστές τού
Μπίικφροντ.

Τά έξασκημένα μάτια του
δέν είναι καθόλου δύσκολο ν'
άνακαλύψουν τά πρόσφατα
ίννη τής συνοδείας, έστω κι'
άν είναι νύχτα. Έξ άλλου τή
φεγγαρόφωτο τόν βοηθάει σ'
αυτό. Γ'α μ'ά ώρα τουλάχισ-
στον καλπάζουν προς τά Νο-
τιοανατολικά. Πεονούν έτσι
μιά άγριη κοιλάδα. Τέλος
βλέπουν μπροστά τους μ'ά
σειρά από δέντρα. Ένα βου-
πό έρχεται στ' αυτά τους.

Ζυμώνουν στις όχθες τού
Ρίο Βέοντε.

Όταν φτάνουν όμως εκεί,
μπροστά στο όρηπτικό ρεΐ-
μα του, τά ίχνη τών ληστών
έξασφανίζονται.

Ό Μασκοφόρος Έκδικτη-
τής όμως δέν άπελπίζεται.

— Τή ρεύμα είναι πάρα
πολύ όρηπτικό σ' αυτό τή
μέρος!, μουρμουρίζει σαν να
μιλάη στον έαυτό του. Αιδύ-
νατον να τή πέρασαν άπέναν
τι νύχτα, με τ' άλογα... Προ-
γυα που σημαίνει ότ' έχουν
προχωρήσει άπ' αυτή τήν
όχθη, περπατώντας όμως

στην άκρη τού νερού, ώστε
να σβύνονται οί πατημασιές
τών άλόγων τους... Έλα, ά-
μίγο!

Ό Γαλέρας που έχει άκού-
σει τά λόγια του, με νόημο-
σύνη άληθινά καταπληκτική
ν' αυτόν, σπρώχνει τή άλο-
γό του στο νερό κι' αρχίζει
να προχωρή σ' αυτό.

Ό Ζορρό γουρλώνει τά μά-
τια του.

— Τί κάνεις εκεί πέρα, ά-
μίγο; ρωτάει έκπληκτος.

— Δέν είπατε, σενόρ, άπο-
κρίνεται ό γίγαντας ήρεμα
πώς όταν πηναίνουμε άπ' τή
νερό... Δηλαδή θέλω να πώ
γ'α τις πατημασιές τών άλό-
γων μας... Μ' άλλα λόγια
στο γώμα θά φαίνονται, σε-
νόρ Ζορρό και λοιπόν...

Ό Μασκοφόρος Έκδικτη-
τής τόν κυττάζει γεμάτος θαυ-
μασιό.

— Γαλέρα, δηλώνει, είμαι
ύποχρεωμένος να όυολογήσω
ότι τή μυαλό σου έχει αρχί-
σει να παίρνει περισσότερες
στροφές άπό πρώτα!

— Αποκλείεται, σενόρ! Λέ-
ει τρουαγμένος ό γίγαντας.
Καμμιά στροφή τ' όρκίζο-
μα! Μένει άκούνητο στη θέ-
σι τει! Ούτε που σαλεύει!

— Πολύ καλά. Βγές άπό
τή ναό τώρα και προχωρεί
στο χώμα!

— Μή, σενόρ...

— Έτσι είναι: Θά φαίνον-
ται τά πατήματα τών άλό-
γων μας. Κ' έγώ αυτό θέλω!
Δέ καταλαβαίνεις γ'ατί;

— Όχι, σενόρ! Ούτε τή

σο-δά! Τώρα μόλις λέγατε ὅτι...

— Γαλέρα, πές μου: Ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιᾶζ εἶναι πιὸ πολὺ ἢ πιὸ λίγο ἔξυπνος ἀπὸ μένα;

— Ξέρω πὼς εἶναι ἔξυπνώτερος ἀπὸ μένα, σενόρ!, ἀποκρίνεται μιὰ κι' ἔξω ὁ γίγαντας. Ἀπὸ σᾶς... δὲν τὸ πιστεύω γιατί... σενόρ...

— Καλά, ἀμίγρο!, λέει γελώντας ὁ Ζορρό. Κι' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω καὶ γι' αὐτὸ ἀφήνουμε ἴχνη!... Για νὰ μὴν τυχὸν καὶ δὲν καταλάβει ὁ μόνος του αὐτὸ πού κατάλαβα ἐγὼ —κατάλαβες;

— ἸΚαὶ βεβαίως... ὄχι, σενόρ!, ἀποκρίνεται θριαμβευτικὰ ὁ Γαλέρας καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

Λίγες ἑκατοντάδες μέτρα παρακάτω, τὸ ποτάμι στενεύει καὶ σ' ἓνα σημεῖο εἶναι γεμᾶτο βράχια, τόσο πού νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ περάσῃ ἀπέναντι χωρὶς μεγάλον κίνδυνον. Αὐτὸ κάνουν καὶ οἱ δυὸ νυχτερνοὶ καθαλλάροισι. Στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη βρίσκουν τὴ συνέχεια ἀπὸ τ' ἀχνάρα τῆς συνοδείας τοῦ Μπίκφορντ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Μιὰ ὑπέροχη λάμψις φωτίζει τὰ μάτια τοῦ Ζορρό, καθὼς βλέπει πρὸς τὰ πού κατευθύνονται αὐτὰ τὰ ἴχνη.

— Τώρα ξέρω πού πηγαίνουν!, μουρμουρίζει θριαμβευτικὰ. Ἀκολουθοῦν τὸ παλὸ μονοπάτι τῶν Κογιότερος!

— Τί πράγμα; κάνει χαζὰ ὁ Γαλέρας, μὲ γουρλωμένα,

ὡς συνήθως, τὰ μάτια.

— Οἱ Κογιότερος εἶναι μιὰ ἰνδιάνικη παλεμικὴ φυλὴ, ἀποκρίνεται ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός. Εἶχαν τὸ ὄρη τῆριό τους στοὺς βράχους τοῦ Κόκκινου Βουνοῦ. Ἀκολουθοῦσαν αὐτὸ τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ φτάσουν. Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἓνα ἄλλο, πολὺ πὸ ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ καὶ πολὺ συντομώτερον, κρυφὸ μονοπάτι, πού κόβει δρόμον ἀνόμεσα στοὺς γκρεμοὺς. Ἐλάχιστοι γνωρίζουν τὸ μονοπάτι αὐτό... Πιστεύω πὼς ὁ φονὴς ὁ Μπίκφορντ δὲν θὰ τὸ ξέρη! Ἄν τὸ ἀκολουθήσουμε, καθόλου ἀπίθανον νὰ καταφέρουμε νὰ φτάσουμε πρὶν ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς προημενουμε! Τί γνώμη ἔχεις;

Ὁ Γαλέρας γελάει ὀλόκληρος.

— Πολὺ πλάκα θᾶνη, σενόρ!, δηλώνει. Λέω νὰ πᾶμε νοήσορα ἀπ' τὸ κρυφόν... Δηλοσὴ ἀπὸ κείνο πού δέν... Ὁ Μπίκφορντ, σενόρ...

— Κατάλαβα, τὸν κόβει ὁ Ζορρό. Ἄν ὅμως, καθὼς εἶναι καὶ βοάδι, νλίστοήσομε πούθενά καὶ βοθεύμε στο βόθος τοῦ γκρεμοῦ;

— Ἄ σενόρ! Καθόλου δὲν προέπει νὰ τὸ κάνουμε σὺτό γιατί θιά... Δηλοσὴ ἢ πλάκα μας θὰ πῆ γαμένη τότε!

— Ἐμπρὸς λοιπόν!...

Τὸ μπούτι

ΤΡΟΜΕΡΑ δύσκολος ὁ δρόμος πού ἔχει διαλέξει ὁ

Μασκοφόρος Έκδικητής. Χίλιες φορές τ' άλογά τους κινδυνεύουν νά κατρακυλήσουν μέσα σέ φοβερούς γκρεμούς και χίλιες φορές γλυτώνουν από μιὰ τρίχα.

Στὸ τέλος φτάνουν στὸ παλιὸ λημέρι τῶν Κογιοτέρος. Ὅπως τὸ εἶπε ὁ Ζορρό, οἱ ληστές δὲν ἔχουν φτάσει ἀκόμα.

Οἱ δυὸ σύντροφοι κρύβουν τ' άλογά τους πίσω ἀπὸ κάπι βράχια και κρύβονται και οἱ ἴδιοι.

Δὲν περιμένουν πολὺ.

Σὲ μερικὰ λεπτὰ ἀκούγεται μακρυνὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων και ὁμιλίες. Δὲν ἀργεῖ ἀ φανῆ ἡ συνοδεία τῶν ληστών. Μπροστὰ πηγαίνουν ὁ Σάμμου Μπίκφορντ με τὴν ὄμορφη αἰχμάλωτη και τὸν Δὸν Ἐστεμπάν.

Τὸ παλιὸ ἰνδιάνικο λημέρι εἶναι μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη πλατεῖα ἀνάμεσα στὰ βράχια κι' ὀλόγυρα μικρὲς και μεγαλύτερες σπηλιές, ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ κατοκίες οἱ βουνησιοὶ πολεμιστές. Τὸ ἴδιο φαίνεται πὼς κάνουν τώρα και οἱ συμμορίτες τοῦ Σάμμου Μπίκφορντ, ἐδῶ και ἀρκετὲς μέρες, ποὺ ἔχουν ἔρθει στὴν Ἄλτα Καλιφόρνια.

Ξεπεζεύουν ὅλοι. Δυὸ ἄντρες παίρνουν τὴν Κάρμεν και τὴν ὀδηγοῦν σὲ μιὰ σπηλιά. Τὴν ἀναγκάζουν νά μπη μέσα κι' ἐκεῖνοι στέκονται ἀπ' ἔξω, σκοποῖ.

Ὁ Ἐστεμπάν με τὸν Μπίκφορντ μπαίνουν μαζί σὲ μιὰ

σπηλιά. Οἱ ἄλλοι ληστές σκορπίζονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μέσα στὶς σκοτεινὲς τρύπες τῶν βράχων ἀνάβουν τρεμάμενα φωτάκια. Σὲ λίγο φτάνει στὰ ρουθούνια τῶν δύο κρυμμένων ἀνδρῶν, μιὰ δυνατὴ τσίκνα ἀπὸ κρέας πού ψήνεται.

Ὁ πελώριος Γαλέρας ξερογλείφεται.

— Σε... σενὸρ Ζορρό!, μουρμουρίζει. Ψήνουν κρέας!

— Τὸ ψήνουν μέσα στὶς σπηλιές τους, γιὰ νά μὴ φαίνονται ἀπὸ μακρὰ οἱ φωτιές, ἐξηγεῖ χαμογελώντας ὁ Ζορρό.

— Ὁχ! Δὲν ἤθελα νά πῶ αὐτό, σενὸρ!, διαμαρτύρεται ὁ Γαλέρας. Ἐμένα δὲν με νοιάζει γιὰτί... Θέλω νά πῶ ὅτι ἐγώ, σενὸρ... Κι' ἂν δοῦν δηλαδὴ κι' ἂν δὲν τὶς δοῦν τὶς φωτιές... Τὸ κρέας ψήνεται, σενὸρ και δηλαδὴ... ἡ μυρουδιά του...

— Δὲν σ' ἀρέσει;

— Ἄν μ' ἀρέσει!, κάνει ὁ γίγαντας ἀλλοθωρίζοντας. Τρέχουν τὰ σάλια μου, σενὸρ Ζορρό! Δηλαδὴ ὄχι πὼς πεινάω ἀλλά... Νά: Δηλαδὴ ἂν μοῦπεφτε ἓνα βῶδι ὀλόκληρο, μπερούσα νά... δηλαδὴ... Καταλάβατε, σενὸρ;

— Σί, ἀμίγο! Ἄφοῦ πεινάς τόσο πολὺ, πρέπει νά σοῦ οἰκονομήσουμε κανένα μπούτι!

— Καί... και πὼς θὰ γίνῃ αὐτό, σενὸρ Ζορρό; μουρμουρίζει πανευτυχῆς ὁ Γαλέρας.

Ὁ Μασκοφόρος Έκδικητής, ἀντὶ γ' ἀπαντήση, τοῦ

κάνει νόημα με τὸ χέρι νὰ τον ἀκαλουθήση.

Ὁ Γαλέρας δὲν χρειάζεται δεύτερη κουδούνια.

Ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν ἔρχοντας ἀνάμεσα στοὺς βράχους.

Ὁ Ζορρό κατευθύνεται σ' ἓνα σημεῖο ποὺ βλέπει ἓναν λευκὸ καπνὸ ν' ἀνεβαίνει στὸν ἰαέρα. Φθάνουν κι' οἱ δύο τους ἐκεῖ πέρα, χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸ κρότο. Ἀκόμα κι' ὁ γίγαντας Γαλέρας προχωρεῖ πιὸ ἀθόρυβα κι' ἀπὸ γατα.

Ἐξακριβώνουν πὼς ἐκεῖνος ὁ καπνὸς ξεφεύγει ἀπὸ μιὰ τρύπα, ποὺ βρίσκεται στὴν ὄροφὴ μιᾶς σπηλιάς.

Ὁ Μασκοφορος ἔκδικη τῆς κρυφοκυττάζει ἀπ' τὴν τρύπα. Βλέπει δύο ἄντρες ποὺ ψήνουν ἓνα μεγάλο μπούτ. Εἶναι ροδοκοκκινισμένο καὶ βγάζει πραγματικὰ ὑπέροχη τσιγκνα.

— Πὼς σοῦ φαίνεται, Γαλέρα; ρωτᾷ ὁ Ζορρό, κάνον τας χῶρο στὸν σύντροφό του νὰ δῆ κι' ἐκεῖνος.

Ὁ γίγαντας, καθὼς κυττάζει κάτω, πᾶσι ν' ἀπαντήση, ἀλλὰ ἓνας μεγάλος κόμπος ἀπὸ σάλιο στέκεται στὸ λαϊμό του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ λέξι.

— Κατάλαβα! Σ' ἀρέσει!, ἀποφαίνεται χαμογελώντας ὁ Ζορρό. Πήγαινε λοιπὸν ἀπὸ κεῖ, ποὺ εἶναι ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιάς καὶ πέταξε μιὰ πέτρα μπροστά της. Μετὰ γύρισ' ἐδῶ τρέχοντας στὰ νύχια... Ἐννόη-

σες καλὰ τὶ θὰ κάνης;

— Οὔου!, λέει ὁ Γαλέρας καὶ τρέχει: στὴ στιγμὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ κυρίου του.

Ὁ Ζορρό σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔχει τραθήξει τὸ σπαθὶ τοῦ κι' ἔχε σκύψει ἐπάνω ἀπὸ τὴ τρύπα τῆς ὄροφῆς.

Ὁ Γαλέρας πετάει τὴν πέτρα, μπροστὰ ἀκριβῶς στὸ ἔμπα τῆς σπηλιάς.

Οἱ δύο κακοποιοὶ πετιώνται: ξαφνιασμένοι καὶ κυττάζουν κατὰ τὴν εἴσοδο. Ὑστερα κυττάζονται ἀναμεταξύ τους μετὰ τὰ μάτια γυριωμένα κα μετὰ πάλι κυττάζουν ἔξω. Κατόπιν ὁ ἓνας φωνάζει:

— Εἶναι κανεὶς ἐκεῖ πέρα;

Δὲν παίρνει ἀπάντησι. Παρατηρεῖ κατάπληκτος τὸν σύντροφό του κι' ἐκεῖνος αὐτόν. Ὁ πρῶτος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους γεμάτος ἀπορία κι' ἀπλώνει τὸ χέρι νὰ γυρίσῃ τὸ μπούτι στὴ φωτιά. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, πιάνει ἓνα καρβουνιασμένο κλαδί καὶ βγάζει ἓνα οὐρλιαχτὸ πόνου.

Ὁ σενὸρ Ζορρό τὸ ἔχει ἀρπάξει μετὰ τὴ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του, σκύβοντας ἐπάνω ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς ὄροφῆς. Τούτῃ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνος κι' ὁ πελώριος σύντροφός του τρέχουν ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Ὄταν οἱ δύο συμμορίτες βγαίνουν ἔξω, οὐρλιάζοντας ἄγρια καὶ βλαστημώντας, βρίσκονται πιὰ μακριά.

Λίγο ἀργότερα ὁ κολοσ-

σός Γαλέρας, σκουπίζοντας τὰ χείλια μὲ τὴν παλάμη του καὶ τὴν παλάμη στὸ πουκάμισό του, μωρμουρίζει: πνευματικῆς καὶ μὲ μάτια μισόκλειστα ἀπὸ εὐδαιμονία, γιὰ τὸ γεμάτο στομάχι του:

— Σενόρ Ζορρό, δὲν θ' ἄλλαξα ἀφενετικὸ οὔτε γ.ά...

— Λὼ νὰ πῶ, ἂν μοῦ χάριζαν ὅλο τὸν κόσμο, σενόρ, γ.ά ν.ά... Μὲ δυὸ κουβέντες, ἂν μοῦ λεγε κανεὶς νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας... Μ' ἄλλους λόγους, σενόρ, ἐγὼ ποτὲ δὲν...

— Χόρτασες, ἀμίγχο;

— Σί, σενόρ!

— Πάμε λοιπὸν τώρα νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ σενορίτα Κάρμεν. Θαρρῶ πὼς εἶναι ὦρα. Κοντεύει νὰ ξημερώσει!...

Στὰ χέρια τοῦ Ἑστεμπάν

Σ ΕΡΝΑΜΙΕΝΟΙ σ' ἂν φαντάσματα καὶ πάλι, ἀνάμεσα στὴς βράχους, φθάνουν κοντὰ στὴ σπηλιὰ πού εἶδαν νὰ ὀδηγοῦν τὴν Κάρμεν. Οἱ δυὸ φρουροὶ στέκουνε πάντα ἀγρυπνοὶ ἐκεῖ ἀπ' ἔξω.

Στὶς γύρω σπηλιές οἱ φωτὲς ἔχουν σβύσει. Βαρειὰ ροχαλητὰ ἀκούγονται μόνο, τόσο δυνατὰ, πού κάνουν καὶ τὰ Γαλέρα νὰ φέρνῃ κάθισε τόσο τὴ χερσούκλα του στὸ στόμα καὶ νὰ χασμουρῆται! Ἰσχυρὸ πηγαίνε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο πού τοῦ ἔδειξε ὁ κύριός του. Ἔχει καταλόβει

Πηδώντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι...

—'Εγώ 'μαι! .Ο Γαλέρας! Ευπνήστε, σενόρ!

Έλα όσα του είπε ο Ζορρό πώς πρέπει να κάνει — από εύγνωμοσύνη για το μπούτι!

Ξαφνικά ο Μασκοφόρος Τιμωρός τινάζει το χέρι του. Ένα έλαφρό σφύριγμα, σαν τη φωνή του φιδιού, ακούγεται στον άερα. Ακολουθεί ένας παράξενος λαρυγγισμός.

Ο ένας απ' τους δύο φρουρούς φέρνει το χέρι στον λαι-

μό του και πάει να φωνάξει, μιά είναι, αδύνατον να το καταφέρει. Το θρυλικό μαστίγιο του Ζορρό του σφίγγει ασφυκτικά το λαρύγγι και τον τραβάει μ' άκατανίκητη όρμη προς το μέρος του.

Ο δεύτερος φρουρός γουρλώνει πελώρια τα μάτια, καθώς βλέπει τη σιλουέττα του Μασκοφόρου Τιμωρού κι' ά-

κούει τὸ σφύριγμα τοῦ μα-
στ.γίου του. Ὡστόσο φέρνει
στὴ στιγμὴ τὸ χέρι στὴ ζώ-
νη του καὶ τραβάει τὸ πιστό-
λι. Μόνο πού δὲν προλαβαί-
νει νὰ πυροβολήσῃ.

Ἕνας γιγαντιαῖος ἴσκιος
ὀρθώνεται πίσω του, ξεκολ-
λώντας ἀπὸ ἕναν βράχο. Τὸ
χέρι τοῦ ἴσκιου αὐτοῦ πέφτει
βαρὺ ἐπάνω στὸ κεφάλι του.
Κάνει τὴν ἴδια δουλειὰ πού
θα ἔκανε καὶ μ'ὰ «βαρεά».

Ὁ συμμορίτης δίχως νὰ
δγάλη «κίχ» καταρρέει. Λυ-
γίζουν τὰ γόνατά του καὶ σω-
ράζεται στὴ γῆ, σὰν νὰ τὸν
ἔπιασε ἀπότομη νύστα.

Ὁ ἄλλος τὸν ἀκολουθεῖ
τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀπὸ μιὰ τρο-
μερῆ γροθιά πού τοῦ στέλνει
κατάμουτρα ὁ Ζορρό.

— Σενορίτα Κάρμεν!,
μουρμουρίζει ὁ Μασκοφόρος
Ἐκδικητῆς μπαίνοντας στὴ
σπηλιά.

Ἡ νέα δὲν κοιμάται. Δὲν
εἶναι δυνατὸν νὰ βροῖ ἡσυχία
νὰ νὰ κοιμηθῇ, στὴ θέσι πού
βρίσκεται. Μόλις ἀκούει τὴ
φωνὴ τοῦ Ζορρό τὴν ἀναγινω-
ρίζει. Μιὰ μικρὴ κραυγὴ χα-
ρᾶς τῆς ξεφεύγει καὶ τινάζε-
ται ὄρθα. Τρέχει πρὸς τὸ
μέρος του. Ἡ εὐτυχία της εἶ-
ναι τόσο μεγάλη πού δὲν μπο-
ρεῖ νὰ κρατηθῇ καὶ πέφτει
στὴν ἀγκαλιά του.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὁ-
μως δὲν βλέπει τὴ σκιά ἐνὸς
ἄλλου συμμορίτη φουρουροῦ,
πού στέκε ὄρθιος σ' ἕναν ἀν-
τικουρὸ βράχο κι' ἔχει παρα-
κλιθεθῆσαι ὀλόκληρη αὐτὴ
τὴ σκηνή...

Χωρὶς νὰ μ.λήσουν καθό-
λου, ἀρχίζουν νὰ τρέχουν ἀ-
βίβρυβα, πρὸς τὸ κρυφὸ μονο-
πάτι ἀπ' ὅπου ἔχουν ἔρθε'.

Μὰ δὲν περνοῦν δυὸ λεπτὰ
καὶ ξαφνικὰ καμμιά δεκαπεν-
ταρὸ ἀληστὲς πηδοῦν σὰν δαί-
μονες πίσω ἀπ' τὰ βράχια
καὶ ρίχνοντ' ἐπάνω τους. Ἕ-
να βαρὺ ράπαλο χτυπάει τὸν
γιγαντα στὸ πίσω μέρος τοῦ
κεφαλοῦ του, πρὶν προλάβῃ
νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ χέρια
του. Σωράζεται κάτω ἀναί-
σθητος.

Κι' ὁ Μασκοφόρος Τιμω-
ρὸς δὲν προλαβαίνει νὰ τρα-
βήξῃ τὸ σπαθί του ἢ τὰ πι-
στάλια του.

Δεκάδες χέρια τὸν ἀρπά-
ζουν ἀπὸ παντοῦ καὶ τὸν κα-
θελώνουν ἀκίνητο.

Ὁδηγοῦν τὴν Κάρμεν πί-
σω στὴ σπηλιά πού τὴν εἶχαν
φυλακίσει, παρ' ὅλη τὴν ἀντί-
στασι πού προσπαθεῖ νὰ
πραβάλλῃ.

Τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους
τοὺς πηγαίνουν στὴν πλα-
τεῖα, ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν σπηλι-
ές. Τοὺς δένουν σὲ δυὸ χον-
τροὺς πασσάλους πού μπή-
γουν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὴ γῆ.

Ὁ Γαλέρας ἐξακολουθεῖ
ἐκτόμα νὰ εἶναι ἀναίσθητος.

Ἕνα συμμορίτης, μ' ἕνα
γούλισμα θριάμβου, ἀρπάζει
τὸ μαῦρο πανὶ πού σκεπάζει
τὸ πρόσωπο τοῦ Ζορρό. Ἐ-
τομιάζεται νὰ τὸ ἀποσπάσῃ
μ' ἕνα τράβηγμα.

Ἕνα ἄλλο χέρι πιάνει τὴν
τελευταία στιγμὴ τὸ δικό του

— Ὁ ἀρχηγὸς μπορεῖ νὰ θέ-
λῃ νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ

του αυτή την εύχαρίστησι!...
 "Η γὰ τὸν εὐγενῆ φίλο μας,
 τὸν Δὸν Ἐστεμπάν! Πήγαι-
 νε νὰ τοὺς ξυπνήσης καὶ νὰ
 τοὺς πῆς ποιοὺς φιλοξενούμε
 ἀπόψε ἐδῶ!

Ὁ ἄλλος κάνει μιὰ κρ.μά-
 τσα γεμάτη δυσαρέσκεια. Ὑ-
 πακούε ὅμως καὶ πηγαίνει
 καὶ χώνεται σὲ μιὰ μεγάλη
 σπηλιὰ.

"Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ξανα-
 θγαίνει ἀκολουθούμενος ἀπὸ
 τὸν Δὸν Κάρλο Ἐστεμπάν
 καὶ τὸν Σάμμου Μπίικφορντ.

Στὸ μεταξὺ ἔχουν ἀνάψει
 καὶ μιὰ πελώρια φωτιά, ἐμ-
 πρὸς στοὺς αἰχμαλώτους. Τὸ
 φεγγάρι ἔχει δύσει μόλις
 πρὶν ἀπὸ λίγο. Ἡ ὥρα ἐτοῦ
 τη, μιὰ ὥρα μόνο πρὶν ἀπὸ
 τὴν αὐγή, εἶναι ἡ πιὸ σκοτει-
 νὴ τῆς νύχτας.

Ὁ Γαλέρας παίζει μὲ τὸ θάνατο

Ο Δ Ο Ν Ε Σ Τ Ε Μ Π Α Ν
 βγάξει μὰ ἄγρα φωνὴ θρι-
 ἀμβίου.

— "Α!, γρυλλίζει. Τῆ φο-
 ρὰ τούτη δὲν σὲ γλυτώνει τί-
 ποτα, σενὸρ Ζορρό! Ἐπεσε-
 σταὶ χέρια μου καὶ θὰ πληρώ-
 σης πρὸν ἀκρίβια! Ὁ θάνα-
 τός σου δὲν θάναί εὐκόλος...
 Καὶ θὰ φωνάξω κι' ἐκείνη τῆ
 μικρὴ ἀνόητη νὰ τὸν παρακο-
 λουθήσῃ... Νὰ μάθῃ τὶ πα-
 θαίνει ὅπως πηγαίνει, κόμ-
 τρα στὴ θέλησί μου!... Μὰ
 πρὶν ἀπ' ὅλ' αὐτά, πρέπει
 νὰ δοῦμε τὸ πρόσωπό σου.
 Νὰ γνωρίσουμε — ἐπιτέλους!

— τὸν θρυλικὸ σενὸρ Ζορρό!
 Πάμπλο! Ἀφαίρεσέ του τὴν
 προσωπίδα!

"Ὅλοι οἱ ἀγρίαῖθρωποι
 ποὺ ἀποτελοῦν τὸν στρατὸ
 τοῦ Σάμμου Μπίικφορντ, ἔχουν
 κόνει ἓνα ἡμικύκλιο γύρω ἀ-
 πὸ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ πα-
 ρακολουθοῦν μὲ μεγάλο ἐν-
 διαφέρον τὸν Πάμπλο, ποὺ
 βαδίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ
 Μασκοφόρου Ἐκδικητή. Ὅ-
 λοι ἔχουν θανάσιμη περιέρ-
 γεια νὰ δοῦν τὴ μορφή τοῦ
 ἀνθρώπου ποὺ ἔχει γίνῃ θρύ-
 λος γιὰ τὴν Ἄλτα Καλιφόρ-
 νια καὶ γιὰ ὀλόκληρο τὸ Με-
 ξικό...

Ἄλλὰ τὰ τελευταῖα λόγια
 τοῦ Δὸν Ἐστεμπάν τὰ ἔχει
 ἀκούσει κ' ὁ Γαλέρας, ποὺ
 ἔχει μόλις συνέλθει. Κυττά-
 ζει κ' αὐτὸς μὲ γουρλωμένα
 μάτια τὸν Πάμπλο, τὸν συμ-
 μορίτη ποὺ ἔρχεται νὰ ξεσκε-
 πάσῃ τὸ θανάσιμο μυστικὸ
 τοῦ ἀγαπημένου του κυρίου.

Ἐνας βρυχηθμὸς λιονταρι-
 οῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι
 του. Τὰ δόντια του τρίζουν,
 καθὼς βιλέπει τὸ χέρι τοῦ λη-
 στή ν' ἀπλώνονται πρὸς τὸ
 πρόσωπο τοῦ Ζορρό.

Λυγίζει τὰ γόνατα καὶ
 σφίγγοντας τοὺς ἀτσαλένιους
 τοῦ μύς, τὰ ξανατεντώνει μὲ
 τιτάνια δύναμι. Μονομιᾶς ὁ
 πάσσαλος, ἐπάνω στὸν ὀ-
 ποῖο εἶναι δεμένος, ξεκαρφώ-
 νεται ἀπὸ τὴ γῆ. Πρὶν κανεὶς
 προσλάβῃ μὰ καταλάβῃ καλὰ-
 καλὰ τὶ συμβαίνει, λυγίζει μ'
 ἀπίστευτη εὐκινησία τὴ μέ-
 ση του. Ὅπως τὰ χέρια του
 εἶναι δεμένα πίσω, μ' αὐτὸ

τὸ σκύψιμο ποὺ κάνει ἔχει πάρει τὸν κορμὸ στὴν πλάτη του. Στρεφογυρίζει στὴ θέσι του σὰν σβούρα. Ἡ ἄκρη τοῦ πασσάλου βρίσκει τὸν Πάμπλο κατακούτελα καὶ τοῦ συντριβίει τὸ κρᾶνίο!

Ὁ ληστής, μὲ μιὰ σπαρακτική κραυγὴ ἀγωνίας, σωριάζεται κάτω νεκρός, πλέοντας μέσα στὸ αἷμα του!

Εἶναι τόσο τρομερό, τόσο ἀπίστευτο καὶ τόσο μεγαλόπρεπο συγχρόνως, αὐτὸ ποὺ ἔχει συμβῆ, ὥστε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἄλλοι ἔχουν ἀπομείνει ἀκίνητοι καὶ ἄλαλοι σὰν κεραυνόπληκτοι.

Ὁ Ἔστεμπαν κι' ὁ Μπίκφορντ στρέφουν καὶ ἀλληλοκυττάζονται σαστισμένοι, σὰν νὰ θέλουν νὰ ρωτήσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, μήπως ὄνειρεύονται.

Σ' αὐτὰ τὰ λίγα δευτερόλεπτα ὁ νεώτερος Ἡρακλῆς, ποὺ λέγεται Γαλέρας, βρίσκει εὐκαιρία νὰ τεντώσῃ ἄλλη μιὰ φορά τοὺς χαλύβδινους μῦς του, μ' ἄλη του τὴ δύναμι. Πολλὰ «κράκ» μαζὶ ἀκούγονται. Τὰ σχοινιά ποὺ τὸν ἔχουν δέσει σπάζουν σὰν σπάγγοι. Τὰ χέρια του εἶν' ἐλεύθερα. Ἀρπάζει τὸν πελώριο πάσσαλο ὅπου τὸν εἶχαν δεμένον καὶ τὸν πετάει μὲ φοβερὴ δύναμι ἐναντίον τῶν ληστῶν, ποὺ σκορπίζουν πατεῖς με-πατῶ σε. Ὡστόσο δὲν προλαβαίνουν ἄλλοι ν' ἀποφύγουν τὸ θανάσιμο χτύπημα. Δυὸ-τρεῖς ἀπ' αὐτούς, ποὺ πέφτει ἐπάνω τους ὁ κορμός, κατακυλᾶνε στὴ γῆ μὲ

φοβερὲς φωνές.

Σὲ ἄγρια οὐρλιαχτὰ ξεσπᾶνε καὶ ὁ Δὸν Ἔστεμπαν κι' ὁ Σάμμου Μπίκφορντ ταυτόχρονα:

— Σκοτώστε τον.

“Ὅλα τὰ χέρια κατεβαίνουν στὶς θήκες μὲ τὰ πιστόλια.

Μιὰ τρομερὴ ὁμοβροντία ἰδιονεῖ τὸν αἶρα. Τουλάχιστον δέκα ληστὲς πέφτουν σφαιδάζοντας κάτω. Κι' ἀμέσως δεύτερη ὁμοβροντία ἀκολουθεῖ τὴν πρώτη κι' ἄλλοι ληστὲς κατακυλᾶνε νεκροὶ στὴ γῆ.

Ὁ Γαλέρας σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, σκύβει μ' ἀπίστευτη γρηγοράδα κι' ἀρπάζει τὸν πάσσαλο, πάνω στὸν ὁποῖο εἶναι δεμένος ὁ ἀγαπημένος του κύριος. Μὲ μιὰ μονάχα κίνησι τὸν ξεκαρφώνει ἀπὸ τὸ ἔδαφος!

Βλέποντας τὴν ἴδια στιγμὴ καμμιὰ τριανταριὰ χωροφύλακες, ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ πυροβολήσουν, τινάζεται σὰν αἴλουρος πίσω ἀπὸ κάτι βράχια. Ἐνα σμήνος ἀπὸ σφαῖρες περνᾶει βουίζοντας θυμωμένα ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. — γατὶ ἔχει παρασύρει καὶ τὸν δεμένο ἀκόμα στὸν πάσσαλο κύριό του, στὴν πτώσι του. Τραβάει ἓνα σουγιά καὶ τοῦ κόβει τὰ σχοινιά μὲ δυὸ κινήσεις.

Τότε βλέπει ἄξαφνα ἐμπρός του τὸν Σάμμου Μπίκφορντ.

Ὁ ἐπαγγελματίας φονιάς ἔχει πηδήσει πίσω ἀπὸ τὸν βράχο του. Εἶναι γεμάτος

λύσσα για όλα όσα έχουν συμβή και για τα όποια — όπως φαίνεται. — θεωρεί περισσότερο υπεύθυνο τον γίγαντα.

— “Ατιμε! Θα μου το πληρώσης!, γρυλλίζει και τον πυροβολεί.

“Αλλά ή σφαίρα του άστοχεί. Πηγαίνει να γίνη πλάκα σ’ έναν πλαϊνό βράχο, ενώ ο ίδιος κατακυλάει κάτω βλαστημώντας.

“Ο Ζορρό που δεν είχε προλάβει ακόμα να σηκωθεί από κάτω, του έχει βάλει τρικλοποδιά. Είναι όμως άοπλος και ο Σάιμυ Μπίκφορντ που το βλέπει με μιὰ ματιά, μουγγρίζει μανιασμένα:

— Αυτό είναι το τέλος σου, Ζορρό!

Και ύψώνει το πιστόλι του. Την ίδια στιγμή όμως ένας άηδιστικός ρόγχος ξεφεύγει από το λαρύγγι του, πούναι πέρα-πέρα περασμένο με τον μεγάλο σουγιά, που έχει τινάξει έναντιον του ο Γαλέρας!

Σε μερικές στιγμές ο περιβόητος φονιάς δεν υπάρχει πια στη ζωή...

Καθώς όμως ή μάχη ανάμεσα στους χωροφύλακες και τους ληστές μαίνεται, ο Ζορρό και ο πελώριος και υπέροχος στην ώρα, του πολέμου, βοηθός του απομακρύνονται έρποντας ταχύτατα πίσω από τα βράχια.

“Ορμούν στη σπηλιά όπου κρατούν φυλακισμένη τη σεναρίτα Κάρμεν.

“Η σπηλιά όμως είναι ά-

δεια.

“Η όμορφη κοπέλλου έχει γίνει άφαντη.

“Ο Ζορρό τιμωρεί

ΜΑ ΕΝΩ νοιώθει την καρδιά του να παγώνει και μένει ακίνητος σαν άγαλμα μπρος στο έμπα της σπηλιάς άκούει ξάφνου τη φωνή της άγαπημένης του.

Είναι μιὰ φωνή άπελπισμένη. Μιὰ φωνή που καλεί σε βοήθεια. Μιὰ φωνή που έρχεται από την πλευρά του κρυφού μονοπατιού. από το οποίο ο ίδιος ο Ζορρό με τον Γαλέρα έχουν φτάσει ως δω.

Τα μάτια του Τιμωρού άστράφτουν.

«Βέβαια!», σκέπτεται. “Ο Έστεμπάν δεν είναι ξένος, σαν τον Μπίκφορντ... Αυτός έχει μεγαλώσει σ’ αυτό το μέρος... Θα ξέρη σίγουρα το μονοπάτι...

— “Από δω Γαλέρα!, φωνάζει δυνατά.

“Ο γίγαντας τον ακολουθεί χωρίς μιλιὰ.

“Ακούν και δεύτερη στριγγιὰ της Κάρμεν. Φαίνεται, πώς παλεύει να ξεφύγη από τον άπαγωγέα της. Αυτό σημαίνει πώς κείνος δεν έχει ελεύθερες κινήσεις και δε μπορεί να τρέξη γρήγορα. Σε λίγο θα τον φτάσουν.

“Ο Ζορρό ξεπερνάει κατά πολυ σε ταχύτητα τον Γαλέρα.

“Η εύκινησία του στο να

πηδάει τὰ βράχια θὰ ἄφηνε κατάπληκτο καὶ τὸ πιὸ εὐκίνητο κατσίκι.

Σὲ λίγα λεπτά ἀντικρῦζει τὸν Δὸν Ἴεστεμπάν. Σέρνει βάναισα ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Κάρμεν.

Εἶναι φανερὸ πὼς δὲν τοῦ περνάει ἀπὸ τὸν νοῦ ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν ἀκκολληθῶσιν ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος. Πιστεύει πὼς μόνο αὐτὸς γνωρίζει τὸ μυστικὸ τοῦ μονοπατιοῦ. Καταλαβαίνει λοιπὸν κἀνεὶς τὴν ἐκπληξί του ὅταν στρέφοντας τὰ μάτια ἀντικρῦζει τὸν Μασκοφόρο Ἴεκδικητή.

Ἀπέραντος τρόμος ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του. Μαζὶ καὶ σατανικὸ μῖσος. Στὴ στιγμή τραβάει τὸ σπαθί του κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ ἰβυθίσῃ στὴν καρδιά τῆς νέας

— "Ὁχι, δὲν ἴθιὰ σὲ πάρῃ αὐτός; γρυλλίζει μανιασμένα. "Ἡ ἐγὼ ἢ κανένιας ἄλλος!

Κι' ἀφήνοντάς τὴν τινάζει τὴ λεπίδα τοῦ ξίφους τοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ἡ Κάρμεν ἄμως δὲν εἶναι αἰβουλη καὶ φαίσιτσιαρά σαν τὶς ἄλλες κοπέλλες τῆς ἡλικίας τῆς. Μὲ μεγάλη ἐτοιμότητα πηδάει στὸ πλάϊ κι' ὁ Ἴεστεμπάν ἀστοχεῖ στὸ χτύπημά του.

Ἐτοιμάζεται νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ γιὰ δευτέρη φορά. Τώρα ὅμως δὲν προλαβαίνει.

Ὁ Ζορρό ἔχει φτάσει δίπλα του μ' ἓνα πελώριο πήδημα. Ἀναγκάζεται νὰ γυρί-

σῆ γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ.

Μιὰ σκληρὴ μέχρι θανάτου μονομαχία ἀρχίζει τότε ἀνάμεσά τους; πάνω ἀπὸ τὸν τρομερὸ γκρεμὸ ποὺ ἀνοίγεται πλάϊ τους.

Πηδώντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο αἱ ἰδυὸ ἀντίπαλοι προσπαθοῦν νὰ χτυπήσωσιν μὲ τὸ σπαθί ἢ νὰ κάνουν - ὁ ἓνας τὸν ἄλλο - νὰ γλυστρήσῃ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ.

Γεμάτη ἀγωνία τοὺς παρακαλοῦθεὶ ἢ κοπέλλαι. Τὰ σπαθία χτυποῦν κι' ἀντιχτυποῦν χίλιες φορές στὸ λεπτό ἀπὸ τὴ φοβερὴ λύσσα τῆς μάχης. Σπίθες ξεπετοῦν σὲ κάθε χτύπημα. Ὁ Δὸν Ἴεστεμπάν εἶναι περίφημος ξιφιστάχος. Δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ ὅμως μὲ τὸν σενὸρ Ζορρό. Λίγο - λίγο ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ. Κακὰ προαισθήματα ἔχουν ἀρχίσει νὰ τὸν κυκλώνωσιν. Τὸ πρόσωπό του ἔχει γεμίσει ἀπὸ χοντροὺς θρόμβους παγωμένου ἰδρώτα.

Καταλαβαίνει πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ γλυτώσῃ. Πὼς μόνο μὲ τὴ φυγὴ ἔχει, ἴσως, πιθανότητες. Ἄν ἀφήσῃ τὴ νέα καὶ τὸ σκάση τρέχοντας, ἴσως ὁ σενὸρ Ζορρό δὲν ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὸν πιά καὶ τρέξῃ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του.

Στὴν ἀπελπισία του κάνει μιὰ τελευταία ἐπίθεσι, ἀναγκάζοντας τὸν Μασκοφόρο Ἴεκδικητὴ νὰ ὑποχωρήσῃ ἓνα βήμα. Ὑστερα στρέφει μονομιάς καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια λαίφιασμένος. Στὸ δεύτερο

θήμα του όμως, μιὰ πέτρα στην ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ ὑποχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὴ μπότα του.

Μιὰ τραγικὴ κραυγὴ φρίκης ξεφεύγει ἀπ' τὸ λαρύγγι του. Γέρνει καὶ πέφτει στὸ χάος. Τὸ οὐρλιαχτὸ τῆς ἀγώνισσας του ἀκούγεται: γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα, νὰ σβύνη στὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς χαράδρας.

Ἡ Κάριμεν κρούβει τὸ πρόσωπο στὰ δύο τῆς χέρια.

Ὁ Γαλέρας ἔρχεται κον-

τά τους λαχανιασμένος, ἀλλὰ καταχαρούμενος. Φέρνει μαζί καὶ τ' ἄλογά τους, πού τὰ εἶχαν ἀφήσει στὸ μονοπάτι.

Ὅσο γιὰ τοὺς χωροφύλακες, ἔχουν τελειώσει τὴ μάχη κι' ἔχουν αἰχμαλωτίσει τοὺς τελευταίους ληστές, γιὰτὶ δὲν ἀκούγεται πιά κανεὶς πυροβολισμὸς.

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν ὁ Ντιάζ ψάχνει γιὰ τὸν Ζορρό εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνασκαλύψει τὸ παλιό, μυστικὸ μονοπάτι τῶν Κογιωτέρος...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

τὸ 3ο τεῦχος τῶν ἐβδομαδιαίων αὐτοτελῶν περιπετειῶν κάου - μπού:

Λ Α Σ Σ Ο

Τὸ 3ο τεῦχος εἶναι μιὰ συγκλονιστικὴ περιπέτεια ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ δυναμικοὺς ἥρωες τοῦ Φάρ Ούέστ.

Ε Λ Φ Ο Ε

Ο ΔΑΜΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ

- Ὁ ἄντρας μὲ τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά... γιὰ τοὺς παρανόμους!
- Ὁ ἄντρας μὲ τὴν πιὸ τρυφερὴ καρδιά... γιὰ τοὺς ἀδικημένους!

Τιμὴ 2 δραχμές.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΚΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άριθ. τεύχους 10 — Δρχμ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Εξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ 11ο τεύχος του ΜΙΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ,
που κυκλοφορεί την Άλλη ΠΕΜΠΤΗ :

Έ έκπληκτικώτερη και πιο άριστουργηματική περιπέτεια:

ΟΙ ΔΥΟ ΖΟΡΡΟ

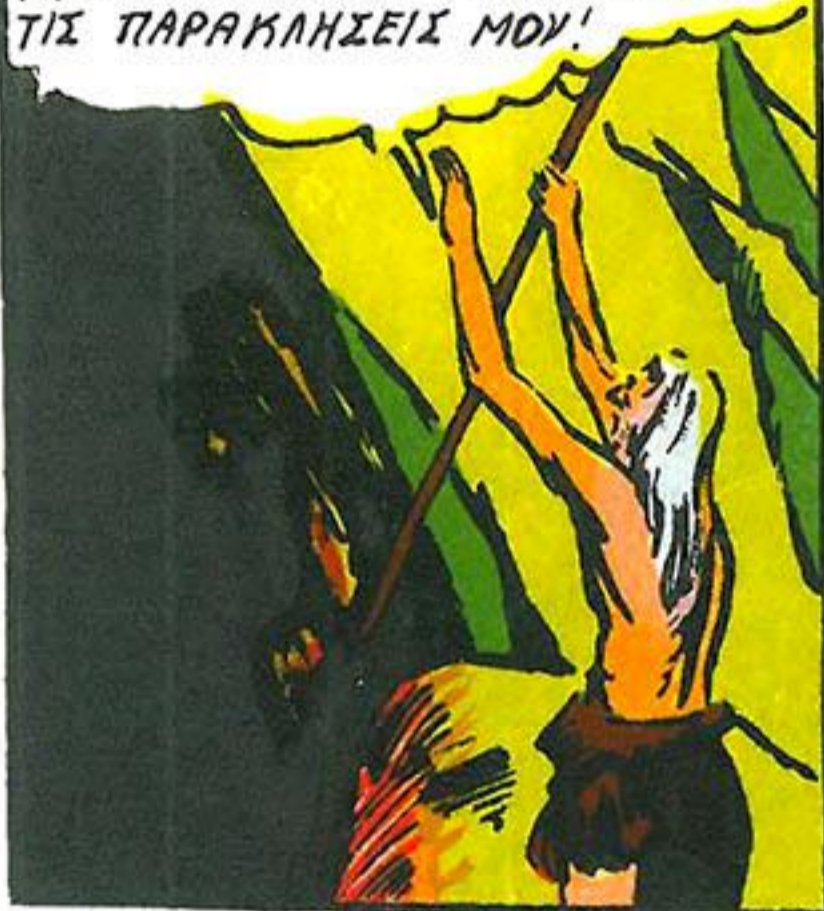
Δυο πανομοιότυποι Ζορρο μονομαχούν λυσσασμένα. Και
δέν είναι ίδιοι μόνο στα ρούχα, αλλά και στο θάρρος και
στις ικανότητες και στην έξυπνάδα! Ποιός θα βγή νικητής;

ΟΙ ΔΥΟ ΖΟΡΡΟ

Έκείνος που είναι πραγματικά για λύπησι σ' αυτή την
ιστορία είναι ο κακομαίρης ο Γαλέρας, που τάχει κυριολε-
κτικά χαμένα: Ποιός άπ' τους δυο Ζορρο είναι ο Κύριός του;
Μή χάση κανείς το έπόμενο 11ο τεύχος του ΜΙΚΡΟΥ
ΖΟΡΡΟ, που κυκλοφορεί την Άλλη ΠΕΜΠΤΗ.

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΗΤΑΝ ΠΑΙΔΙ ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΠΡΟΤΟΦΕΡΕΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΗ ΣΠΗΛΙΑ, ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΟ ΙΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ... ΗΡΘΑ ΠΑΛΙ, Ο ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΟΥ! ΕΙΣΑΚΟΥΣΑΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ ΜΟΥ!

ΚΑΘΩΣ ΠΡΟΧΟΡΟΥΣΕ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ, ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΦΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ ΤΗΣ...

ΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ... ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΠΑΛΙ... ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΑΛΛΟΙΟΣ ΘΑ ΧΑΘΟΥΜΕ... ΔΩΣΤΕ ΜΑΣ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΟΠΛΟ!

ΤΡΕΜΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΦΟΒΟ Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΙΔΕ ΜΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ, ΚΙ ΑΚΟΥΣΕ ΜΙΑ ΦΩΝΗ! ... ΑΚΟΥΣΕ... ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ... ΤΟΞΟ!! ΚΟΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΚΛΑΔΙ ΔΕΝΤΡΟΥ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟ ΖΩΟΥ... ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΦΤΕΡΟΜΕΚΟ ΚΟΝΤΑΡΑΚΙ ΜΑΗΡΥΑ, ΣΗΜΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ...

ΟΙ ΣΕΒΑΣΤΟΙ ΜΟΥ ΠΡΟΓΟΝΟΙ, ΠΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΟΝΤΑΡΑΚΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ; ΧΑΡΙΣΤΕ ΜΑΣ ΕΝΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΟΠΛΟ...

